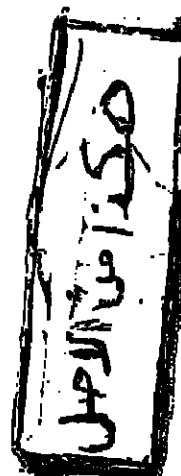
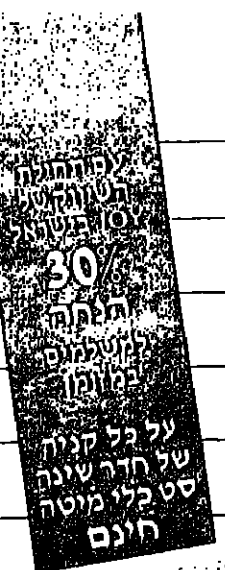

פועד

מדור חדש: 3 ימים
המחזור: הדרום
לוח החז"ל
פרק מספר
פוסט: נבחרת
מלחמה או
ג.ב.א.: סיפור

שמחת חיים בחדר השינה שלך.

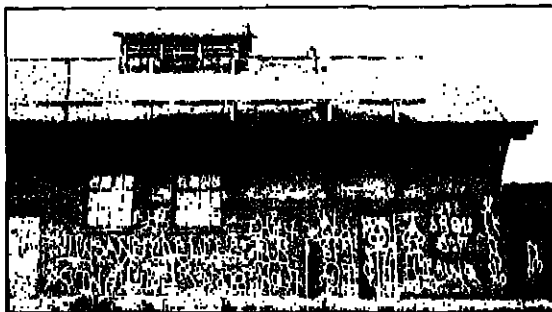
חדר השינה ש"וורדו"
גילה בשבילך

"וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְיִשְׁלַח אֶת יָדוֹ וְיִסְמָךְ" – כְּבֹד וְכֹחַ, בְּעִצּוֹת הַתַּכְנוּן
 JOY וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְיִשְׁלַח אֶת יָדוֹ וְיִסְמָךְ
 צִדְקָתוֹ, וְיִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְיִשְׁלַח אֶת יָדוֹ וְיִסְמָךְ
 יְהוָה, תִּתְּנֵם מְלָאךְ בְּכָל יְמֵי חַיֵּיכֶם
 הַקְּדוֹת וְיִסְמָךְ עַל כָּל מִשְׁמָרֵיכֶם וְיִסְמָךְ
 מִתּוֹת מִלִּדְּרוֹ שִׁנָּה.
 JOY עוֹד מוֹצֵר יוֹקֵה
 וְלִמְעַל MOZER בְּיָמֵינוּ

0.00-13.00 נח 16.00-20.00 רימית ווליוני וויליוני ח-9.00-13.00 רמוצ'יוו 18.30-21.30

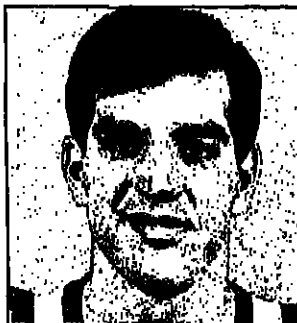
קשטן, שמר ושמולר עם גרמי מרקל (מימין) מנהל "הילטון"

את הכרזה הזאת רואים מכל פינה

נשיקה מלו - ביד אליהו (צילום: עדי אבישי)

דני שישי:
המבית היהודית...

מה בגליון	בשער
5-4: בנליבטר שוב חולם על חו"ל - 7-6: כדורסל+; 8: וורח וחושיות; 9: הגדול מכולם - לייבוב 10-11: מאיר יומין; 12-13: נבחרת אירופה ומבני ת"א - מושיט; 14-15: עולם ערבי; 16-17: הליקופטר - סימורה של אלמנה; 18: תחזיתו של 20-21: חטיף; 22: לאורכי.	לו נמרד ממעריציו בת"א, בחנוכה וזעזוע, בחסימה לנאליס ובקליעה לסל מול נבחרת אירופה (צילומים: עדי אבישי)

שופטספורט

הקיפה הגדולה של בית"ר ירושלים

בית"ר ירושלים ממשיכה לתנוג וכייתה ההיסטורית בכדורסל. כמעט מדי ערב יש לה אירוע חריג וקשור בכך. הגדול ביותר, לפי שעה, היה בשבוע שעבר כ"הילטון ירושלים" בו הצטרפו בחברת כדורסלני בית"ר, כל המיזמי בעיר.

גם מאמני העבר שלה, נחשבים שותפים להצלחה - וכך נראו בנשף הגרנדיוזי דור שווייצר, נסים בבר, עמנואל שטר והמאמן-אלוף יורדי קשטן וגם המאמן החדש מרדכי שפיגלר. כיוון שהתפרסם היה עשיר-מאד, הוא איפשר לקרואים לעסוק בניהול גם בנתיבות מקצועיים ולספק איש כלכלה הסברים להצלחה הגדולה.

מה כלל התפריט בנשף ההכרתה? השף: שמונה סוגים שונים של בשרים על האש, במשקל כולל של שלושת-רבעי טון; 20 סוגי סלטים במשקל של 400 ק"ג; מיני לחמים - חצי טון; 3000 גביע-ליפתון מ"ס מינים שונים; 300 ליטר משקאות חריפים ו-1000 ליטר - קלים.

בתאם לאירוע ולנסיונות - הורבקו שמות לכמה מהמאכלים שהוגשו: קלחי תירס מלמילאני, תפוחים מבית אולאי, פירות מרוד ומגורניות ונדרמילן.

□ □ □

...ובית"ר ירושלים - גם בשיקאגו

בחד 94 בדאונטאון בשיקאגו, על בניין ישן המשמש לסוכנות מקומית לחלפי רכב בבעלות הירושלמי לשעבר ראובן גבאי, נחלתה הכרזה הזאת. גבאי, אחד שרף של בית"ר י"ם היה בתחילת שנות ה-60 שחקן בקבוצת הנער שלה: "השלים גדול יותר מכפי שנראה בתצלום. הואם אותו מכל זית, כי הוא משקיף על צומת סאן במיוחד, בו עוברים מדי יום מאות אלפי כלי-רכב, הוא גם הכין מזה מדיבקות למכוניות. קונסול ישראל בעיר, בידר על יחמתו: "כל הכבוד על שהפצת את דבר ירושלים בשיקאגו."

□ □ □

במקום שעונים שנשכחו - גביעי הוקרה

עוד בטרם קלעו ויילי מינס ומרטי רינאל, נקודות ראשונות במדי קבוצת החדשה, מכבי ת"א כבר קיבלו ממנה תשורת וזקרה שעות וזה. והפתעה הנעימה ציפתה להם בקבלת פנים מפורא, שערך מכבי בשבוע שעבר, לנבחרת אירופה בכדורסל, לרגל ההצטרף ללו סילבר. מינס ורינאל היו מרוצים. גם המאמן היצא של מכבי צבי שרף, קיבל שעות - מתנת פרידה. אבל היו על השא ליד הכריזה במלון "דניאל" בהצלחה, שניים שהודירו את הראש מרוב בושע ועלבון. הבעת פניהם ביטאה רגשותיהם, למרות שלא הוציא הנגה. היו אלה הבר-לאומי הארזי לאסוף, שבעונה הבאה יחשק במדי הפועל ת"א ומאיר כמינסקי, בעונה שעברה שחקן אומנים ובעונה הקרובה לא ימשיך במכבי. שניהם לא קיבלו שעונים.

מי שלא הצליחה להסתיר אכזבתה, היתה ליגיה, אשתו של לאסוף, שהתקשתה להכין מרדע קופה בעלה, אחרי שנתן מושיטו וכוזו למכבי. היא העירה: "למה הם עושים לו זאת? או מה אם הוא עבר להפועל? הרי זו העבודה שלו..."

במכבי ת"א עושים תיקונים והשלמות, במהירות גדולה. למחרת, בסקס שקרם למשחק בין נבחרת אירופה למכבי ת"א, נקרא לאסוף וקמינסקי לפארקט ולעיני רבבת הצופים הנלהבים מהטקט המרגש, הוענקו להם גביעים מרהיבים, לציון הפרידה מהם. ביצע שאלה "זמה על צביקה שרף, ורי גם הוא נפרד ממכבי ת"א". הנה התשובה: הוא היה בין מקבלי שעוני הזהב, ערב קודם לכן.

□ □ □

זרים מלו - לרחל

מכבי ת"א היא לא רק האליטה הנצחית בכדורסל הישראלי, גם אליטה ביחס-ציבור, בארגון אירועים מרהיבים ובשמירה על כבודם של אישים הקשורים בה. לכבוד רב ולהערכה וזכה בשני הערים לכבוד לה, גם רחל ריין, אלמנת משה ריין ז"ל, שהיה ידיר מולקט הכדורסל של מכבי ת"א. במלון "דניאל" ואחר מכן ביד אליהו, היא קיבלה זרי ענק ונשיקות - מפילבר.

□ □ □

לתפארת מדינת ישראל

שר הספורט של הטלוויזיה, יורם אריב, מעוניין לפתח עסק חדש חברה שתייבא... ורע מברוסלנים גבוהיקומה. הוא מציע להפירות בו ספורטאיות גבוהות מישראל - "וכך בעוד 18 שנה, יהיו סקריטוף גם בנבחרת הכדורסל שלנו ענקים מעל 2.15 מטר, ותיפטר אות ולתמיד בעיית היעדר הגובה".

את הרעיון הגה באליפות אירופה 25, בפיראוס - למראה ענקים רבים, כולם מתוצרת בית, המאיישים כיום נבחרות כמו גרמניה והולנד להן, שחקנים של 2.21 מטר, יוגוסלאוויה ובריה"מ (2.15 - 2.20 מטר).

אריב: "אפשר, למשל, להתרים את הענק היהודי, מקצוען הגבא. דן שיס, לשמר דרע כבוק הרע ולמצוא כדורסלנית מתאימה, שתסכים להיות מופרית בצורה זו - לתפארת מדינת ישראל". רעיון נפילא - השאלה רק אם ניתן לבצעו?

□ □ □

שופטספורט

מדעות: נלה שניידר, חליק עמיר טל: (03)439442

כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

אדם: סוד חדש

כולל: "אין מוצא" זריחה על המדבר

בעז שרעבי: משאלה חדש

כולל: "לשיר איתך" - עם שושנה דמארי "משאלה" "לחת"

ההמלצות והמועצות

דני מורגמן חדש

כולל: "חורף מ"גע" "אין אהבה" "ארץ רחוקה" "ציפור פצועה" "פרפר חופשי"

רבקה זהר: עבריה חדש

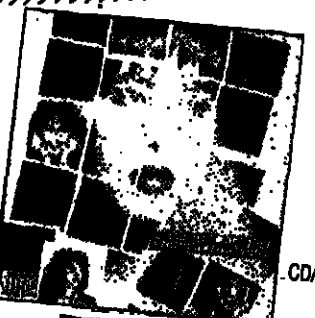
כולל: "חלקת אלוהים" "בדרך אל הכפר" "דרך מוצא" "הלאה"

ההמלצות על גבי קומפקט דיסק

ריטה: BREAKING THOSE WALLS

עפרה חזה: "חיים ושברים"

שלמה ארצי: "לילה לא שקט"

להשיג בכל חנויות התקליטים

המאזני

HED-ARZI

records

helicon

מקדא מאלחל

מכיר מקרוב את הבעיה? אין ספק שאם איל היה משחק במכבי תל-אביב או בכית"ר ירושלים, היו מגיעים אליו כבר מומן מנלי הכשרונות. אבל הוא בפ"ח, זה חלק מהבעיה שלו. אצל מוישיק מאירי ניתן לשמוע בעדר את אותה מנגינה, רק באופן יותר דיפלומטי.

הרבה דקות מתות במשחק

יתרונות רבים יש לו לאיל. שחקן טכני, בעל שליטה בכדור, רואה משחק מצוי, בועט בשתי רגליו, כשהדומיננטיות והמאיימת היא השמאלית. לפעמים הוא נראה איטי, מסורבל. המכירים אותו מתקשים שזה רק נראה כך. כושר גופני גם לא מהווה בעיה מיוחדת אצל הקשר הפתוחתקווא, אם כי ניתן לראות אצלו דקות מתות רבות במהלך המשחק. כשעוברים לטור ההסרונות, נתקלים מיד במשחק ראש ליקי, יציאה מהמקום שדרושת שיפור. אבל לא הרבה יותר מה. את החלק החיוני הוא רוצה ליישם מעבר לים. "יתכן שאם הייתי משחק היום בקבוצות כמו מכבי ת"א או מכבי חיפה, והיה לי סיפוק מהמשחק - שאיפתי לצאת לחו"ל והתה קטנה יותר."

עושה רושם שמומש מאמללים אותו במית? אין כף לשחק בפ"ח. קבוצה כלי הישנים, כלי צמרת, כלי קול וכלי כסף. גם את הכסף שמגיע לא מקבילים.

חשבת על האפשרות שלוקח לא תיקח אותך בסופו של דבר? זאת תהיה בעיה. אני לא רוצה להמשיך כטכני פ"ח.

בוא נודה דואלים, הם לא ישתדלו אותך? אני אעשה מלחמות. תבנע שוב להפגין? לא. כרגע עוד לא ברור לי מה אעשה. כשנגיע לגשר נעבור אותו. לאיזה קבוצות אתה רוצה לעבור? רק לקבוצות גדולות. משהו כמו מכבי ת"א או מכבי חיפה. מה תעשה ברגע שיהיה ברור לך שאתה לא עובד?

אני אפילו לא רוצה לחשוב על זה. בפ"ח אני רק התבוננתי. קבוצה אחת הייתי בולט הרבה יותר. גם בנבחרת הייתי מצליח יותר. העובדה שאני במכבי פ"ח לא מסיפה לי כלל הקשר לנבחרת. זה וזה הסיבה שאחיה לא מוצא את המקום שלי בנבחרת?

איני יודע. האמת היא שלא יכליתי להרמנות. תמיד מנפים אותי כלי כל סיבה. אתה חושב שלמישהו יש משהו נגדך? לא אמרתי את זה. אז מה אתה כן אומר? בשנה שעברה האשמת את חסילי. אני רוצה עדיין להסיק מסקנות לגבי המאמן. חבל רק שהוא רואה משחקים רק בבכומפילר.

אולי אתה פשוט לא מסוגל להתבלט כשיש לידך כוכבים?

בתקופה של יוסלה התבלטתי מעל מי שצריך, וזה לא עזר.

ועכשיו, בשמשה ביני לא בבירור שיא, זה לא פיספוס שאתה לא שם?

זה פיספוס גדול. ומה החלק שלך בפיספוס?

לא גדול.

אולי תשתף אותי מעט יותר במה שעבר?

לך בראש?

ברגע אין לי כוונת להוסיף על מה שאמרתי.

אתה מרגיש שיש אנשים שמונעים לך לא מניעו?

יש יותר מדי אנשים שמונעים לך. כל מיני כיוונים, מכל כיוונים. כמורה של דבר, שחקן כמנהיג, שבא מקבוצה קטנה - נפגע.

גם אבינועם עובדיה בא מקבוצה קטנה?

אין לי הסבר לזה. אבל בוא נעזוב את כל העניין. אין לי שום כוונה להישמע ממורמור. אני מאמין שכוונתו של דבר אמצא את מקומי בנבחרת ישראל.

שמואל

איל צל החלומות

עושה רושם שאף פעם לא התאמצת בשביל שום דבר. שם זה במח לא יילך. לכלגיה אני לא מגיע ככוכב. תאמין לי שאני יודע בדיוק מה מצפה לי.

ולצד: איל יכול לשחק בבלגיה או הולנד

כמשדרים עם איל על הכדורגל האירופי יש לו הרבה מה לומר. עושה רושם שהנסיגות החוזרים ונשנים, מדי שנה, לתקוע יתר - עשו את שלהם. לא מבטחים שום דבר, גם לא מדי כחשט, נתון את ההרגשה של איזה שיקול קר, מתמטי. "כשאני רואה את המשחקים באירופה, אני כל הזמן נמצא בהרגשה שגם לי יש מה לעשות שם. אין ספק שהכדורגל שם הרבה יותר קשה. אבל הטכניקה תעזור לי. אני שחקן טכני גם כיום אלהים". לגבי הקביעה האחרונה איל דווקא לא נמצא במיעוט. מאמנו לשעבר, וזה שנתן לו את ההזדמנות הגדולה בקאריירה, אליבא דאיל, משה מאירי, יודע לספר. "היכולת הטכנית של איל תבוא לידי ביטוי גם מול שחקנים אירופיים. אין הרבה שחקנים שמסוגלים לטפל בכדור כמות". מאמן אחר שמכיר את איל, וגם אימן אותו בעבר - זאב ויצר - מספר: "איל יכולת מתאים לשחק באירופה. יש לו את היכולת, הבנת הפיזי והמחשבה הנכונה. לדעתי, הליגות של הולנד ובלגיה מתאימות לו. ישנן מספר קבוצות צרפתיות שבהחלט היה לו מה לתרום להן, ובסטיאציה מסוימת גם בגרמניה יכול היה לשחק. אם רק היה איזה מאמן שהיה מחליט לבנות אותו במשך כמה חודשים, אין לי ספק שהיו נהנים ממנו מאוד יותר לאורך שנים".

עד היום, היה לו קשה למצוא קבוצה. קשה מאוד. "לכדורגל שלנו אין שם כל כך גדול באירופה. אחרי שראו את המשחקים של הנבחרת נגר גרמניה ושווייץ ודאי לא נטפו לנו כבוד. היום מסתובבים באירופה שחקנים יוגוסלאווים, צ'כים ופולנים שהם שחקני נבחרת וניתן לקנות אותם בגרושים. כשהמצב הוא כזה, בשביל מה להשקיע בישראל כלתי מוכר?".

אבל ישנו עוד סיבות מדוע איל יכול עד היום להשתתף בנביע אירופה מקסימום כשופה טלוויזיה ישראלי. אתה מהן, ואולי הראשית, היא אגודת האם שלו - מכבי פ"ח. אגודה קטנה ואסרונית משהו, רחוקה מהורקורים. האגודיה שלה מתבוננות עליה רוב בחדרי הישיבות ולא על כי הורש. זאב ויצר חולט.

"לב כמו איל לא משתחררים"

במידה וראשי קבוצת לוקרן הבלגית יחליטו בסופו של דבר כי הולכים על איל, העיסקה לא אמורה לעלות להם הרבה כסף. משהו כמו 40 אלף דולר. במידה ולא, צפוי לנו קצין חם בכל הקשרו כולל בגלייבסטר. על סמך נסיון העבר, לא יהיה זה יוצא דופן אם ראשי פ"ח יבקשו עכברו ממכבי ת"א למשל, את גילדברג, דריקס ועוד 100 אלף דולר. כשהו קשור בכוכבים שלהם, הפירופורציות נמצאות מהם והלאה. הסוכל, הוא בדרך כלל השחקן. עידן ערך אביק ולצר. דני גולן, חבר הנהלת הקבוצה, מסרב להתניחם לסכומי כסף. "כרס השנים הבאות איל צריך להיות המלמיליאן של מכבי פ"ח. מכבי פ"ח לא יכולה להרשות לעצמה לשחרר את איל לשום קבוצה בארץ. במיוחד בתקופה הקרובה, כשהנוער הכשרוני שלנו הגיע לבוגרים, ואנו הולכים להיות מאר אטרקטיביים. כמו שאני מכיר את האגודה, איני מאמין שמישהו יקח על עצמו את האחריות לשחרר שחקן כזה. שחקן כמו איל גולר אחת לכמה דורות, ולמעשה - מאז ימי הסבא שלו, אליעזר שפיגל - לא גולר במכבי פ"ח שחקן בסדר גודל כזה. "לגבי הנבחרת, אינני סבור שאיל יכול להאשים את מכבי פ"ח. אין ספק שמקומו במגל, ואם היה טוב - ישחק בזכות עצמו. ברור שזה לא קל להתחרות עם שחקנים כמו אורי מלמיליאן".

האחי כל הרישמה הזאת, וכות הסיכום למאמנו של איל, החל מהחלום ותקופה ניכרת בבוגרים - משה מאירי. "בתקופה שלי, כשהיינו קבוצה אטרקטיבית ודורגנו בצמרת - הכל היה תלוי באיל. כלי לפגוע חלילה, בשחקנים האחרים, אבל כשאיל בגלייבסטר היה טוב - הקבוצה רצה. כשאיל היה פחות טוב - גם הקבוצה לא הציגה משחקים. איל זה הלב של פ"ח. על חלק כזה לא מתחרים בקלות".

שיחקו, לא האמינה במיוחד לסגנון המשחק שלי. אז אפשר לומר, בזכות זמן לך ולמכבי פ"ח? למכבי פ"ח בטוח שלא. גם בכדור בינוני תרמתי הרבה לקבוצה. לגבי, אני בהחלט יכול לומר שהיתה זאת עוד עונה מבחנות. האמת, כשאני מסתכל אף האגודה שלי נראית, אני מכין, לצערי, מדוע היא לא רוצה לשחרר אותי. אבל זה, אני מקווה שזה הסוף. איל מקווה. כבר יותר מ-10 שנים הוא מקווה. לפני כן הבנה וזיחה של אביו דני. דני, שחקן עבר בפ"ח, לא השכיל ללמוד, כמותנו אליעזר שפיגל, ושלא את הזאטוט הכשרוני לשחק במכבי פ"ח. איל: "את באמת היתה טעות שחתמו לי על כרטיס ליגה".

כשמגיעים לכסף - שוכחים את ההצהרות

כפי' אומרים שהוא סמל. שהקבוצה זה הוא כאילו אין חיים אחרי בגלייבסטר. לא עושים עליו רושם גדול הדיבורים האלה. "מעניין, כשהו מגיע לעניינים הכספיים שלי, שוכחים את כל ההצהרות הללו". אבל בינתיים הוא שם. כבר מגיל 9 השתעשע בכדורים שלהם. באמצע היתה גם הפסקה ושהחליק הכדוריד נהנתה משירותיו.

לפני כחודש נסע לאירופה. הסתובב שם בכמה מועדונים, בבלגיה אפילו התאמן. על פי התכנון, כבר בקרוב ייצא שוב. הצטרף לאימוני פתיחת העונה של הקבוצה הבלגית לוקרן.

נא להמשיך זה רציני?

עושה רושם שכן. עובדה הם יזמנו אותי להתחיל לעבוד עם הקבוצה בתחילת יולי.

לא כדאי שתירם איזה טולפון למותי אינני?

לפני כן?

ברור לי מה אתה רוצה לשמוע, אבל המקרה של מוט לא מפחיד אותי.

בוא נעזוב את ההמנגות, אתה יודע מה זה לשבת שנה שלמה בלי לשחק?

אני משובשע שאקבל ההדמיות. וזין מזה, אני מגיע לבלגיה בהרגשה שאני מתחיל מאפס. ברור לי לגמרי שהשנה הראשונה היא הקשה ביותר. גם מארונה לא היה כוכב בנאפולי כבר בשנה הראשונה.

אבל הוא לא ישוב על המסלל.

אם לא אהיה ראוי לשחק, אקבל בהכנה כל חולטה.

ושוב עונה הסתיימה, פגרת הקיץ בעיצומה, ואיל בגלייבסטר שוב מוכן על איחופה. לא מבכר שב מסתובב בבלגיה, עדיין ללא תשובה של ממש. כשיחה עם איל קמיר הוא קובע שמכבי פ"ח קטנה עליו; גם משוכנע שבגלל שתמיד היה שם - לא קיבל את ההזדמנויות שלו, בח"ל, במקום אחר בארץ, או בנבחרת הלאומית. מאמניו אמרים שחולנר או בלגיה יתאימו לו שם. איל יבא לידי ביטוי יתרונותיו בכדורגל סטודנטשק. איל יגמל גם מתרמית הלאה והמלוזה את העונות על הראש. בנתיים, לשם שינוי, הוא לא מדבר על בניסה להסגר חדש. במכבי פ"ח לא רוצים לשמוע על קטצה בלי לב. ובמשך יבא

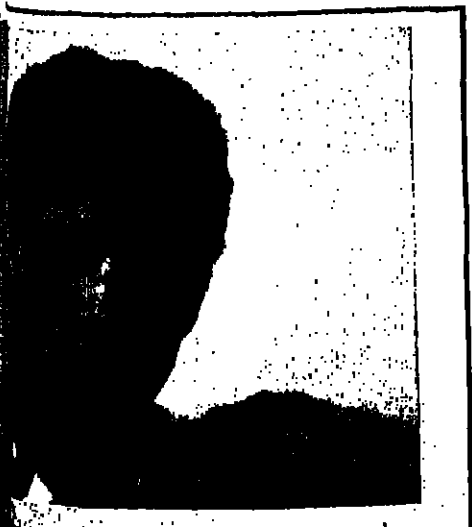
אלי קמיר

צריך להיות נאיבי אמיתי כדי להאמין שאיל בגלייבסטר ירוץ אי פעם על רשא לא מתוצרת פ"ח. חו"ל - זה סיפור מעט שונה. כאן זה כבר מעגן. יש חוזה, סכומים, חתימות, הכל יש. הרבה דם הוא ירק בשביל והסכם הזה. אפילו טפסי ההסגר היו חלק מהמערכה.

ענה זה קרוב. אולי יותר מתמיד. או היו רק ריבונות, חלומות באספמיה. העובדות הלא שאיל נשאר בבית. עוד עונה ועוד עונה ואיל על הראש, 300 הקבוצות ביציע. התורשים האחרונים לא יתווקן במחלקה הראשונה בתאי הוכרוו שלו. גם לא מבחינה כלכלית, לאחד התנאים לשיחרור לחו"ל היה תחיה נמר יחסיית העונה.

בוא נפסק יחד את הענינה שלך. ענה כינונית למדי. הראש שלך היה במקום אחריי זו לא הנקודה. אני חושב שהשיטה בה הקבוצה

יושבים בפרט

כדורסל+

משה ליד

האיש שידע - ולא ידע מה

בהפסקה של הערב הגדול הוא ביד'אליהו, הערב של לו סילבר, נכנסתי לחדר ההלבשה של מכבי. מיקי החזיק בידו מגבת, שמלוק ישב ליד רוד פדרמן, האיש שיהיה יותר ויותר בתמונה של מכבי מהצד של "עלית", ורלף קליין עמד והאוויר לשניה בין השניים. בזמן, על הלוח באולם, ורשה תוצאת בנינים של 36:58 לנבחרת אירופה. לא מתאים למכבי. לא מתאים לרלף קליין. "מוכרחים נבוח", אומר רלף קליין, האיש שחזר מגרמניה אל מועדון הנעורים שלו. "יהיה בסדר", אומרים לו שמלוק ופדרמן. "זה לא הסתדר עם ההוא לקראת הערב, אבל יהיה נבוח", אומר שמלוק.

"ההוא" מי זה "ההוא"? במכבי לא אוהבים לגלות קלפים. אפילו אחד שלא סגר אתו עניין - לא מעוניינים ששמו יפורסם. למה? אם הוא טוב למכבי, ולא יצא שום דבר מהמ"מ, הוא בודאי טוב למישהו אחר. לכן לא אוהבים כל כך לדבר במכבי. אפילו לא בעניין כמו מי יהיה עוזרו של רלף קליין. אבל אל דאגה: יהיה שחקן חיוק ויהיה גם עוזר מאמן. זו רק שאלה של זמן. עכשיו קיץ ואפשר לנחש כמה שבועות מהפעילות הרגומה שחטטה את כולם עד לשד העצמות.

בפיראוס, באחת ההפסקות שבין המשחקים, שמעתי דושיח בין קליין לרלף השני. חשד שלי, שמעון מורחץ. רלף: "צריך לסגור אותו מהר מאוד". שמעון: "על מי אתה מדבר?"

צחקו. אני שואל: רלף, על מי שמעון מדבר? רלף: "אני לא יודע". אני: אז מה אמרת לו לסגור מהר, עם מי

לסגור? רלף: "אצל שמעון אף אחד לא יכול לדעת".

בחזרה ליד'אליהו. בין נביע אחד לשני שחונק לסילבר, אני שואל את שמלוק, שחזר לא מכבר מארה"ב בחיפושי אחד "ההוא". מי?

"עוזב את זה. יותר מדי כסף. רציני - אבל זה לא הלך".

ואם לא הוא (אמר סוף סוף את השם) אז מי?

- "יש עוד שלושה על הכוונה. אחד מהם יגיע".

לאלה השואלים: "הוא" יגיע. ועד ש"ההוא" יגיע, נסע רלף לגרמניה לסגר שם עניינים. כאן בארץ הוא לא הבין בדיוק מה רוצים ממנו. כיוון שצביקה שרף הודיע ש"הוא כבר מאמן את אליצור נתניה ולא את מכבי" - נפל רלף על המשחק ללו סילבר ללא הכנה מוקדמת. אבל אין לי ספק: כאשר יחזור - ידע בודאי יותר במה מדובר.

מי לוקח אחריות ועל מה

המלה "אחריות" אינה תפורה למידותיו של ישראלי ממוצע. זה מתחיל בראש ממשיכה ונגמר באפסנאי של הפועל אריהנר. זה, משום מה, הקבוצה החביבה עלי.

משה ויינקרין: בזכות עצמו

רוצים ממנו...

רלף קליין: מחכה לנבוח

במקרה שלנו - מי אחראי על מה בנבחרת הכדורסל - קיבלנו כבר כמה וכמה תשובות. אחת מהן היתה עוד בפיראוס. בלחט הדיבור - "פיטר" יו"ר איגוד הכדורסל, יורם אובדקוביץ, את כל הצוות (ולפי מה שהבנו - גם את מנהל הנבחרת החדש מישקה לפרדון). לכולם היה ברור שמדובר במאמנים צביקה שרף ורני כהנא. מה עם הצד האדמיניסטרטיבי של הנבחרת? מה עם יו"ר הוועדה המקצועית איתן חפז - שום דבר.

מדבריו של צבי שרף - בהופעתו בפעם הראשונה אחרי פיראוס לפני פורום אנשי המקצוע באיגוד - אפשר ללמוד שיו"ר הוועדה המקצועית נתן גיבוי מוחלט לנבחרת ששרף פרש לפני בימים שקדמו ליציאה לאליפות אירופה. שרף לקח על עצמו אחריות, אך מה שמציק לו זה שאיתן חפז מתחרף ומתנער. לא רוצה ליטול בה חלק.

במלים אחרות: איתן חפז הוא "אקס'אופיצי" בכל מה שקשור לתוצאות, אבל "אופיצי" מאוד בתפקידו הכפול (הפעם) של ראש המשלחת לפיראוס (וחשוב יותר) יו"ר הוועדה המקצועית.

יש להם מול, לאנשי הכדורסל, ידידי יהושע שניא כחב בשבוע שעבר ב"הארץ" שלו נחלה נבחרת הכדורסל כשלון דומה - היו וועדות אמות הסופים במדינה שלנו. אל הכדורסל יש, כנראה, יותר רספקט ציבורי. הכביסה לעיני הציבור היא, בדרך כלל, מעטה.

אבל המיד יוש לזכור שלמכונה כביסה אחת אפשר להניס כמות מוגבלת. ורצוני מאוד לאנשי האיגוד שלא להכביד על התוף שמו לא ימלא אחד יעודו.

מיקי ודורון יודעים מאיזה צד מרוח הלחם

בעיצומם של ימי פיראוס הלוהטים, כשהתפרצה פרשת מיקי-דורון והנבחרת, שאל דן שילון בתכניתו בגליציה"ל, את מוטי אראסטו לדעתו על הפרשה.

מוטי ייעץ לדורון ולמיקי להפסיק לנהל מלחמות מעל דפי העיתונות וגלי האתר, "כי שניהם יודעים שצריכים להביא לחם

משה ויינקרין: בזכות עצמו

הביתה והלחם שלהם הוא במכבי". לי אישית - היה ברור שזה עניין של זמן עד שיוושרו ההידורים בין השניים. לא אגודה במכבי ולא איש כשמעון מורחץ יתנו לעניינים להתגלגל עד לנקודה שממנה חזרה אין. שיחה עם מיקי בתל-אביב ועם דורון בפיראוס, ואת התוצאות ראינו בסיום משחק הפרידה ללו סילבר, כאשר דורון קרא משהו מן הנייר ומיקי השמיע משהו מהלב. לחיצת-יד והופ - שניהם יוצאים לסלונים ולסופיה למשחקים בנבחרת אירופה.

כמה ימים קודם לכן, יש לשער שמיקי, שהחל לגלגל את כדור השלג לעברו של דורון והנבחרת, היה בלחץ. הביאו לו את וילי סימס, עוד לפני שסיכם את תנאיו עם מכבי לעונות הבאות. לאכזבתו - לא עשו הידיעות בדבר פניות אליו מצד הפועל ירושלים וחולון, את הרושם המקוה על ראשי מכבי. הם לא

"אולימפיאדת הזהב" - לאתונה. מכל הלב.

המשחקים האולימפיים של 1992 יתקיימו בברצלונה, שוציגה היכו שוק על ירך את שאר המועמדות למשחקי הקיץ בעוד 5 שנים. עיקר הקרב נערך היום על אירות המשחקים בשנת ה'100 לחידושם. זה יקרה ב'1996, ומי מאתנו שירצה לחזות בהם, יצטרך להתאזר בסבלנות עד להחלטה, שלא תיפול לפני 1990.

כן, אתנו מדברים במושגים של 1990, 1992, 1996, ויודעים שזה רחוק. רחוק מאוד. אבל הוועד האולימפי הבינ'לאומי סגר שזה "אירטוט" וש"אולימפיאדה זה לא עניין מהיום למחר.

לכן זה לא היה מוזר כל-כך לשבת באולם הספורט המפואר בפיראוס ולראות על שני מסבירי-עין, אלקטרוניים, את הכתובות המרצדות "אולימפיאדת הזהב, אתונה, 1996". בכל הפסקה קלה שבקלות, בכל פסק-זמן, ראינו שוב ושוב את הכרזה על התיקים היפים שקיבלנו ואפילו על חפסיות הצפורים שהיו בהם - היה מוטבע המספר "100" באותיות של זהב. רצו לומר לנו: "אל תשכחו אותנו לדע. אולימפיאדת הזהב היא שלנו".

המועמדות העיקריות הן שתיים: פאריס, שסבורה כי "מגיע לה", שכן הוגה ועניין חידוש המשחקים האולימפיים בסוף המאה העברה היה הברון הצרפתי פייר לה'קובארטן, ואתונה, הלא היא ערש האולימפיאדות, העתיקות כמו גם החדשות. אתונה היתה זו שאירחה את המשחקים הראשונים ב'1896 ולקראת הניגות ה'100 - אומרים ראשי מדינה זו, אך טבעי הדבר לקיים את המשחקים במקום שבו החלו.

כישוראי לכל דבר, אני לא לוקח על עצמי אחריות למח שיקרה ב'1990 ובודאי לא ב'1996. אני בקושי יודע מה יהיה מחר. אך לו נתבקשתי להחליט היום - הייתי מרים אצבעות שתי ידי למען אתונה.

וכל כך למה?

התשובה קצת מורכבת ויש בה, לצערי, עירוב של פוליטיקה ויחס אישי. עילעול בדפי הדרכונים המצהיבים שלי, מגלה לי שביקרתי ביוון 40 פעמים במרוצת 32 השנים האחרונות. ומי שעושה את זה - צריכה להיות לו סיבה, יותר מטובה, כדי להעדיף את אתונה על פאריס.

בחמש מתוך 32 השנים האחרונות, התרמתי את יוון. כך וגלי לא דרכה על אדמתה. הניתוק, מצדדי, בא ביוני 1982, בדיוק ביום שבו פרצה מלחמת של"ג. שהייתה באתונה לרגל קונגרס בין-לאומי של עתונאי ספורט ובערב לא יכולתי לחזור לבית-המלון. הפגנת-ענק של תמיכה באש"ף, חסמה את כל הדרכים המובילות מכיכר סינטאגמה. אל הרחובות האחזים. נשאיתי תקוע במזונית, מאוין לקריאות הממונים שדושו חיסולה של ישראל.

בשובי כתבתי מאמר תחת הכותרת: "אפשר גם בלי מטאסקה". עורכו לשעבר של "מעריב", מר שמואל שניצר, קרא לישראלים להחרים את טיולי הקיץ ליוון ולאייה. "מועדון מטיילי מעריב", המועדון המסונף לעתון, הוריד את הפרופיל בכל מה שקשור לפירסום בדבר סיורים ביוון.

התודש, אחרי חמש שנים בדיוק, חזרתי ליוון. אינני בקיא ומצוי כל כך ברזי הפוליטיקה שלנו, אך הרגשתי שהאווירה שם נוחה יותר. אולי זכיתינה ההיסטורית וההיסטורית של יוון באליפות אירופה בכדורסל, היא שהשכיחה ממני את מאורעות העבר, ואולי העובדה שאני "מתייוון" ללא תקנה. אך אין ספק ששני הצירופים גם יחד - סייעו לי להתגבר על הטראומה של 1982.

כל זה לא מצדיק עדיין הצבעה לזכות יוון בשאלה מי תארח את משחקי 1996. מה שכן עומד לזכות ההללים, במקרה זה, היא היכולת האירגונית להרים מבצע קשה ומכוסס כמו משחקים אולימפיים. וכאן אני יכול להעיד, ממקור ראשון, כי יוון אכן מסוגלת. אירגון משחקים אולימפיים אינו דומה, כמוכן, לאירוח משחקים באליפות אירופה בכדורסל עם 12 נבחרות לאומיות. אך שורה של מפעלי ספורט, בהיקף בין-לאומי, שאירגנה יוון בשנים האחרונות - ובהצטיינות - מאפשרים ליוון, להיות המדינה המועדפת לאירוח "משחקי הזהב" ב'1996.

משה ויינקרין: בזכות עצמו

משה ויינקרין: בזכות עצמו

זירה חופשית

ללימוד לשחק כדורסל מודרני

עמי ליבנה

ייתי פעם כדורסלן פעיל והופעתי גם בקבוצה שזכתה בהשגים בקנה מידה ארצי. היום אני צופה בכדורסל, בעיקר בשידורי הטלוויזיה, שמביאה אלינו משחקים מכל העולם - מאירופה וארה"ב. ומה אני רואה? • כושר אישי מעולה - החל מהנתונים הפיזיים, כוח מהירות, קואורדינאציה, אתלטיות, ניהול לעבה ולרוחק - וגם כושר שכלי והתמצאות מצויינת. • משחק קבוצתי מגוון. לכל קבוצה יש סגנון ההולם את החומר האנושי שלה והמאמן הטוב (וישנם רבים כאלו בעולם), מתאים את הסגנון והטאקטיקה לחומר האנושי שעומד לרשותו, לא להיפך. • כושר דיוק בקליעה לסל, מקרוב, מטווח ביווני ורחוק. השחקנים מתאמנים הרבה מאד בנושא מרכזי זה ומגיעים לשיעורים גבוהים מאד של דיוק - מהשדה

ובקליעות עונשין - ובמיוחד במצבים של לחץ כבד. • הגנה איתנה. היום בכדורסל לא נותנים להגיע למצבי קליעה נוחים וחופשיים. שומרים צמוד והדוק ואם יש שחקן מחונן, שומרים וסוגרים עליו למעמלים שניים ואפילו שלושה שחקנים, המספיקים להפוס עמדות חדשות, כאשר זה מעביר את הכדור לשחקן אחר שמתפנה. • תרגילי חסימה וארה"ב יודעת את תרגילי קבוצה באירופה ואלה"ב יודעת את תרגילי היסוד בנושא זה. בנוסף לכך יש להן "תרגילים מתוחכמים", כל אחת משלה - לכל מצב ובכל זמן. השחקנים מתורגלים וטקטיקה המונעת של היריב. בזה אני רואה את סוד הכשלות באליפות אירופה 25' באותונה - ולא בשום דם אחר. אני ממליץ להחליף את המאמן, להוסיף שחקנים צעירים וגבוהים - וכאלו יש כיום בישראל - ולהנהיג אימון מודרני, כג"ל. ■ המחבר הוא כדורסלן עבר של עין חור מאוחד.

תורה לשנה

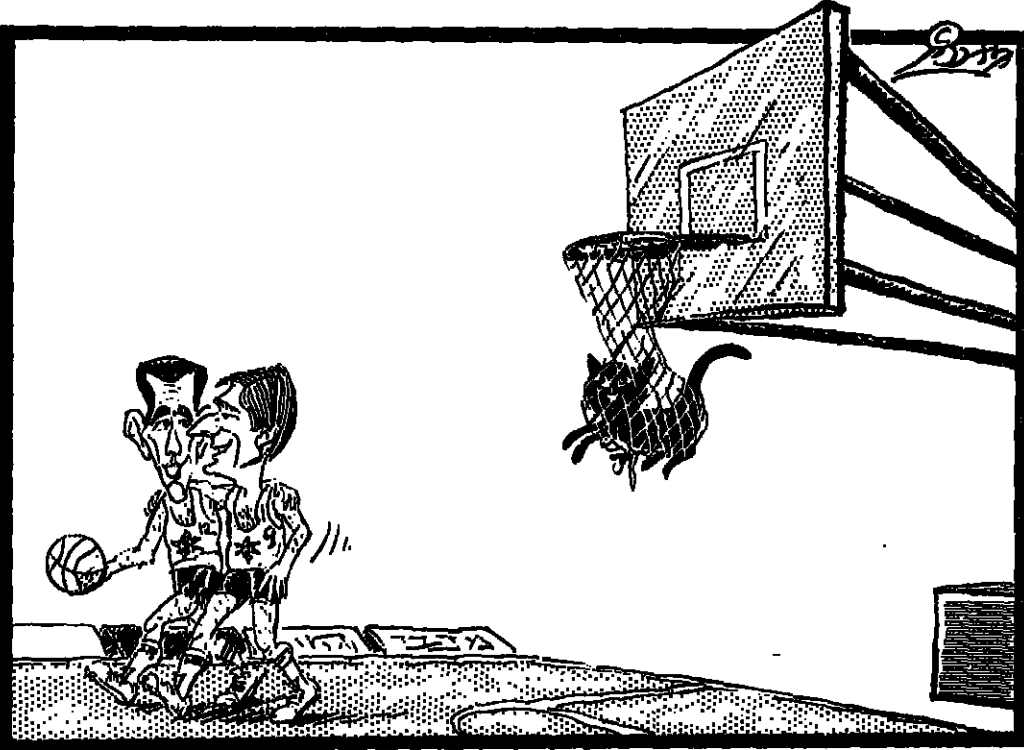
דרך כלל נהוגה כארץ תופעה "קטילת המאמנים", בידו הקלה והתקשורת. אני מבקש לומר כאן כמה מילות הערכה לסמפיון שנה, מאן מכבי ת"א בכדורסל. הוא נתן למתן שנה טובה. שנה אמנם לא הצליח להשיג את המטרה החשובה ביותר - להחזיק את הקהל הגדול למשחקי מכבי ת"א, אולם מבחינת ההשגים הספורטיביים, יכולת שתי העונות שלו להיחשב להישג פעמיים מקום שלישי בליגה, זכייה בכניע המדינה, עלייה לחצי הגמר החזותי הכבוד והנאווה למעורר ההא השנים אלו לא זכורים במכבי ת"א קודם לכן. שנה הוא טקטיון מעולה שהצליח לדעת, להעמיד נכון את שחקניו על המגרש. הוא קיבל לידיו "ארמה חנוכה" גרם ועזעז רציני - ואת הפירות לעבודתו יקטוף בעתיד, ויורשו בתפקיד ניוור טפיל.

כשם אהרי מכבי ת"א: הבה נאמר תודה לשנה ובהצלחה לגיוור. תליאבבי רוגי כרמל

מתכונת לא הוגנת

מתכונת החרשה שתונה בעונה הבאה בליגה הלאומית, 14 קבוצות, היא לרעתי לא הוגנת, במיוחד כלפי קבוצת הצמרת בליגה הארצית, כוונתי במיוחד להפועל חיפה שבמסגרת כל העונה האחרונה הייתה בצמרת ורק בסיומה "פישלה" והוכחה לעלות ללאומית ולהופיע בה בעונה הקרובה. נשללה ממנה אילמלא שנותה המתכונת הקיימת עתה, היינו כלי ספק וזכים בעונה הקרובה לדרבן גם חיפה וחובני הכדורסל בעיר הכרמל.

אירדן עולטי-לי (שופט כדורסל)

לא היתה להם ברירה

"כרונג הקצר בין מיקי ודודון, הפריע לרביס'רבים מחובבי הכדורסל. אני מאמין שגם לאלו שאינם נעים על מנתה ה'צחוכים'. תודה לאל שהוא נגמר. הוא צריך היה להסתים, לטובת הכדורסל, למען מכבי, למען שני השחקנים הגדולים הללו. טוב שמצאו הורמנות, תודו שהיתה יצאת מהכלל, לסגור עניין - בדרך האלגנטית ביותר. לא היתה להם ברירה אחת. טוב שעשו זאת ב'גדול', לעיני כל. הצדה היא שכל הפרשה גולרה בתורמתיזרבה של אנשים שרק מחפשים לסכסך, שחיים מסכסוכים, שמבשלים אותם. יש להם כבר בעניין

מחזיקי כדורסל

סרג'יו ליברניסקי

101 פעם, עם זו הנוכחית, נערך סורניר ווימבלדון בטניס, בפבר ששק של לונדון הסאטנ. גיבורים רבים השאירו את עקבותיהם בדשא הזה, הדליקו את דימונם של מאות אלפים והיו לאגדות, כעודם בזים. מי היה הטוב מכולם? - זה נושא למחלוקת, שלעולם לא תיגמר. ביוור בורג הציב שיא של זכיות רצופות, חמש, בין השנים 1976 ל-1980. יהיה בנראה קשה מאד להשוותו. למרות שג'ק קרמר זכה רק פעם אחת, בשנת 1947, הוא נחשב אחד השחקנים הטובים שגראו אי פעם. קרמר לא יכול היה להמשיך ולזכות בתארים נוספים בוימבלדון, או בכל טורניר מסורתי אחר, כיוון שאחרי זכייתו הראשונה בוימבלדון, נעשה מקצוען כאשר כל הטורנירים הידועים, היו אז נחלתם הבלעדית של התובים.

עוד מתחרה על התואר "הטוב מכולם" הוא האוסטרלי רוד לייבר - הימיר שזכה פעמיים בנראנד סלאם, ארבע התחרויות הגדולות ביותר: דולאן גארנס, ווימבלדון, האליפות והפתחה של ארה"ב ואוסטרליה, כולן באותה שנה, לפני עשה זאת רק דון בארי, ב-1938. בין הנשים זכה בנראנד סלאם טורני קטנולי ומרגס קרטיסמית, וכו מרטינה גברטילובה שזכתה בארבע תחרויות רצופות, אולם בתוך תקופה של שנתיים, הישגים של רוד לייבר בוימבלדון הם מדהימים.

עם היתרון של שנייה יריב לידן
במקום השלישי, אולי שני
השלישי, הצעיר והחדש
מכלול, חלל המהירות
הפיקה התשונה היא אחת
העליונה והחדשה
העליונה והחדשה
העליונה והחדשה

רוד לייבר כיום (בתצלום הקטן) וכאשר היה בשיאו, כ"מלך הנראנד סלאם"

הריבים, שתיה רבה של בירה ליד השולחן, סיפורים מצחיקים ושירה - זה היה לייבר, מייסד המסורת האוסטרלית שנעלמה מן העולם, יחד עם ההגמוניה שלה בטניס.

מי היו טובים יותר - הרובנים או המקצוענים עם מתיחת תחרויות 1968 ניתנה התשובה: רוד לייבר הוא הטוב מכולם. לאחר העדרות של שש שנים, חזר לוימבלדון וזכה שוב בכתר, הפעם מול טוני רוש 6-3, 6-4, 2-6. ב-1969 כבש בטעם השנייה את הנראנד סלאם. באוסטרליה ניצח את הספרדי אנדריאס זימנו 6-3, 4-6, 5-7. ביולאן גארנס, ניצח את קו רונדול 6-4, 6-3, 4-6. בוימבלדון את ג'ון ניוקומב 6-4, 7-5, 4-6. בארה"ב גבר על טוני רוש 6-2, 6-3, 1-6. כל זאת בגיל 31. ב-1970 נקטעה סידרה של 31 נצחונות רצופות בוימבלדון, כשהפסיד בסיבוב הרביעי לברייט רובד טיילור 6-4, 6-4, 6-2, 1-6. בין 1936 ל-1971 הפיע לייבר בוימבלדון ב-55 משחקים, ניצח ב-49 והפסיד ב-6. בתקופה זו גם נכללת היעדרותו בת 5 השנים.

מחסום מיליון דולר

לייבר היה הראשון שעבר את מחסום מיליון דולאר בפרסים כספיים. ב-1969 סיים ראשון בין השחקנים שדורויו יותר - עם 124 אלף דולאר. סכום זה שווה לסכום שמקבל כיום המדורג 44 האם היה לייבר הטניסאי הטוב ביותר בכל הזמנים, או שג'ק קרמר היה הטוב מכולם ואולי לו חזר, דוגלר בארד', ביל טילדן, כיוון בורג וג'ון מקגרת - הרישמה הואת הולכת ומתארכת וקשה לקבוע, אך מה שברור מעל לכל ספק הוא שרוד לייבר, הג'ינג'י הוותיק, היה רמות חיובית ביותר בספורט הלגו.

מחזיקי כדורסל

"קילר אמיתי"

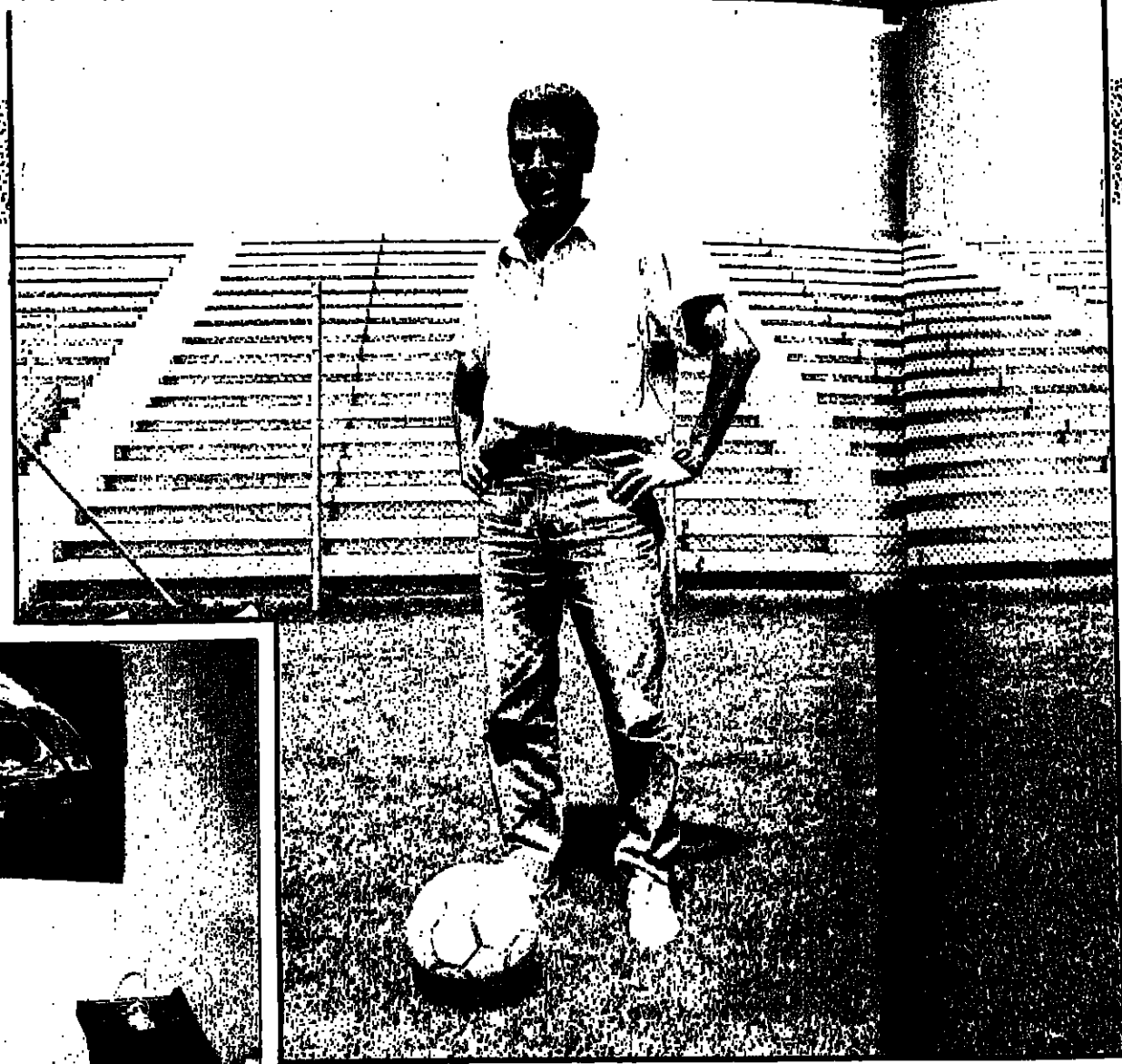
על המגרש היה "קילר אמיתי". יחד עם זאת נחשב ספורטאי למופת. לא התווכח עם השופטים או

הזדהות אצל

סוכן מילא

תליאביב, היא בהחלט התקרמות מהירה. נמני, בניגוד למאמנים רבים שחומקים באלגנטיות מהקבוצה, אחרי שנה או שנתיים, מקווה להביא חקרים בנוף האימון, "זה בהחלט לא צפוי. אבל אני לא חושש. אני מאד מקווה לאמן את חולון כמה שנים. כמו באירופה. תראה את בראיין קלאף בנטינגהם ועוד מאמנים. הרי רק אחרי שנדרשנותים אתה מכיר את הקבוצה ממש והפירות מתחילים להבשיל. עד אז, הכל בוסר ועבודה קשה. דווקא בשנה השלישית, כשאתה מכיר את הקבוצה, אתה צריך לשבת על הספסל בנימוחות ולגנוט את הקבוצה בשקט. אלא שכאן, הכל הדיפר. המנטאליה שונה. זה נכון. אני הייתי שחקן ואני יודע שהשחקנים בארץ שונים מאלו באירופה. אז למה

לא אנתנו לא נהיה בית"ר נתניה. כבר שמעתי את ההשוואה הטפשית הזאת. לומדים לקח. כל המאמנים למדו שאסור שתחזור עוד תופעה שכזו. אני בהחלט לא פחד לקחת את הקבוצה יותר מכך. אני מאמין שתוך שנתיים, חולון תהיה אימפריה בכדורגל הישראלי, אומר נמני ולא מרגיש שהוא נסחף. הוא בהחלט כטוח בדבריו.

כבר כשהגיע לחולון, חשב בגדול. למרות המצב בתחתית, ריבר עם השחקנים על הליגה הלאומית. השחקנים בחולון חייבו. סלחו לו כעדרנות על היות שכולו. "הם לא התייחסו לזה כרצינות. הקבוצה היתה מפורזת, מקצועית וגם חברתית. אבל לאטילאט העמדתו אותם על הגלילים והם ראו שהברים אכן רציניים. בסיום העונה, היינו רחוקים כדי שתי נקודות מהפועל לוח, שעלתה.

המטרה המוצהרת

"העונה הזו הפקנו לקחים ולמדנו את השגיאות מהעונה שלפני. את העונה התחלנו נכון והמטרה היתה מוצהרת: ליגה לאומית. למרות שאנשים בוודאי יאמרו: 'עכשיו הוא יכול לומר זאת - אחרי שעלה. אבל תשאל את השחקנים והם יאמרו מה היתה הרעה בראשית העונה', אומר נמני, מאחורי שולחן נדוד העבודה שלו. יש לו סוכנות לאביזר רכב. בחולון, כמובן. מרוק צעד אחד מהגרש. מהמטרה, שהשנה הוא השתמש באיזורים הנכונים והגיע לפולידים.

סיום העונה הרמאטי בארצית, הוכיח שנמני קרא את המפה נכון יותר מכולם. בזמן שאחרים הצהירו וצהירות גדולות בעיתונות, הוא עבר בשקט. הרגיע את השחקנים. פחות עניינו אותו הכותרות. הוא בפירוש יודע שזו היתה מלחמה פסיכולוגית. רצו להתחרות איתם.

"אני עברתי כל כך הרבה בחיים שלי, שהניסיון בהחלט ריבר. כל מה שרכשתי בשנותי במכבי ת"א ובנחלת ישראל עמר כאן למבחן. הייתי חייב להעביר את הניסיון והשקט הנפשי למשחקים. שלא יבואו לימק"א למשחק נגד הפועל ירושלים. במיק ברכים. עובדה - זה עבר. היינו טובים יותר. היו לי איתם הרבה שיחות פסיכולוגיות.

"האמת, שאני קראתי את הסבלה בצורה מודינקה. למרות ששוב יאמרו שעכשיו אני חכם לאחר מעשה. אני שמח שהתעלנו דווקא במשחקים הקשים שלנו. זה מוכיח בגרות", אומר נמני.

כשחקן הוא מזהה את דרך עם מכבי תליאביב. שחקן בתפקידים שונים. ממנו ועד קשר ואפילו לעיתים נדירות, כשצריך. הית שחקן כל כך. בגיל 27 נעצרה הקריירה שלו. לאחר הקריית המפורזת בדשא ברמת גן במשחק מול דרים קוריאה. נמני ריסק את הרגל, באחד מכוורות ההשקיה במגרש. למרות שירע שכוכבו הועם החליט, לאחר מאבק, לחזור למגרש.

"כולם אמרו לי אז שגמרתי את הקריירה אבל אני רציתי להוכיח לרופאים, לכולם, שאני עוד יכול לשחק. לא רציתי לחזור על ההרגל. בשבילי זה היה הכל. אבל אין מה לעשות. כבר לא הייתי אותו

מאיר נמני, שלם עם ההחלטה להישאר בחולון ולא לחזור למכבי ת"א, למרות שההצעה היתה מאד מפתה, מאד מחמיאה ומפתיעה □ **טוען כי הקבוצה שהעלה רק עתה ל"לאומית", עשויה להיות בעונה הקרובה אטרקציה של ממש "ואין כל סיבה שלא נהיה גם אימפריה"** □ **"קרא נכון את המ'פה - כלומר את הסבלה - לא השמיע הצהרות ועבר בשקט. זה סוד ההצלחה שלו ב" החזיק קצר את שחקניו, לא היסס להושיב כוכבים על הספסל, כשצריך היה להפגין מי האיש שקובע. שמר על משמעת"** □ **"פנסו לא יחזור עוד על התנועה ההיא" (שעשה כלפי אנשי ירושלים), הוא קובע חד וחלק**

אבי מורגנשטרן

יום לאחר שהחליט להישאר בהפועל "צפריר" חולון, נראה מאיר נמני כאדם שלם לחלוטין עם ההחלטה שקיבל. למרות ההצעה המפתה לשכך בבאווה לקבוצת האם שלו, מכבי ת"א, ולעבור כצוותא עם גיורא שפיל - הסכים נמני לבקשות אחרות. שחקני והנהלה החלוצית, להדריך אותם גם בלאומית. נרמה שגם נמני היה מופתע מעוצמת האהבה שרעיפו עליו. האחרים נרגזו לו בסלפון ואפילו שלחו ורמ גדולים, אליהם היה מצורף מכתב בקשה, שיאיר. כל זה מאד ריגש אותו. ורמז מהו, הוא בעד לקיים הסכמים.

"לחילן היתה אופציה ראשונית וזה לא היה הגן שאני אלק. אני לא חושב כמו אותם מאמנים שאחרי הצלחה ויכחים לבירות. אם הייתי חלק, זו לא היתה בריחה. פשוט היתה לי הצעה קוסמת ממכבי תליאביב, אומר נמני.

מאמין בחומר של חולון

קצת הסתע מופנייה של מכבי תליאביב. כך הכל הוא מאמן שנתיים וחצי. זמן מועט לכל הריעות. אבל קבילות ההצלחה עושות את ההבדל הקטן. בין הכמות לאיכות. הוא השאיר את הפועל רמלה בליגה א' לאחר שדרתה במצב מאד לא נעים. עונה אחר כך דרומן במחזור הרביעי לקחת את הפועל חולון. שהשתרבה אישם בתחתית, תחת שריבטו של אריה רדלר. ונהלת חולון, כולל מישקה לפרדון, הבוס הגדול, שובעו אותו לבוא לאימון ולראות את הקבוצה. נמני הסכים - ומאז הוא שם בעונה הראשונה בחולון, הוא גידר את הלאומית. מטוס רביעי. אחד הרוק מדי מוחף הלאומית. השנה הוא הצליח בדקה ה-90.

- בסך הכל אתה לא מצטער שלא הלכת למכבי תליא, לא כן. בכל זאת יש הבדל די גדול בין חולון למכבי. אם היית דוסק על השוחות, יכולת להשתחרר, לא?

זה נכון. אילו הייתי מתעקש וחלק חזק בעניין, הייתי משיג את השחרור. אבל לא רציתי לעשות זאת. בעיקר משום שאני מאמין בחומר של חולון.

מיתוסים ספורים

בעיה הבית

הניחות היה קשה. הוא הסתגר בבית ומדי פעם מילא את חמסר בזכיה בטוסר. רק לאחר עידוד של האשה והברים - שב הפעם במאמן.

משמעת חזקה

את חולון של השנה הקרובה רואה נמני כאטרקציה של הליגה. מבטיח שהקבוצה תשחק פחות התקפי - כדי לנצח. כדי להבטיח. לא לעשות טיול מפורז בלאומית. לפי רוח הרברים והבטחון שלו, אפשר לצפות שחולון תתמקם במרכז הטבלה לפחות.

"שיחיה ברור לכולם, יש כאן הרבה מה להשקיע, אבל עם הערייה תעזור להנהלה המצויינת במשאבים, אין סיבה שלא נהיה אימפריה. יש לנו נוער טוב ואני מקווה שכבר השנה יהיו שני שחקני נוער בדרגה. שניים בני 17. כשרונות גדולים. יש לי סגל שחקנים רחב וטוב. חלפון ועציני, מעמדם לא ברור - כי הם שחקנים מושאלים. אם הם יאירו, ואני רוצה זאת, אז תהיה לי העברה אחת. אם הם יילכו - ננצל את שלוש ההעברות, לקנות שחקן הגנה, קישור וחלוץ. יש לי כבר מישור על הכוונה, דווקא מליגה נמוכה. לא, לא אומר את שמו, כדי שקבוצת אחרות לא יכנסו למר"מ איתו. אנחנו נשליכים מתקדמים."

נמני, למרות היותו מאמן צעיר (38) ידע להחזיק את השחקנים שלו במשמעת חזקה. הואיל יש כאן את אחד ממורות ההצלחה שלו. שחקנים שלא נשמעו למרות, מצאו עצמם מרד מאד על הספסל. שחקנים

שחקן. הרגל בנדה כי. לא רצתי ונלחמתי כמו קודם אני מצטער שחזרתי, כי כבר לא הייתי אותו נמני מצד שני אני שמח שהוכחתי לעצמי שהתגברתי על הפציעה. לפחות כמנטאליית. הניעה הקורה שאמנתי לעצמי: 'מאיר, זהו: אתה מתחיל לבקל. הגיע הזמן לפרוש'. אבל אז, מוטליה שפיגלר המיין אותי לבית"ר ת"א. זה מאד התמיא לי. הסברתי לו שיהיה לי קשה לתפקד כמו בעבר, אבל הוא סמך עלי. אחרי הפרישה, לקח לו זמן לשוב לכדורגל.

בלי פרייוליגיות

לנמני היו כמה תאקלים קטנים. במהלך העונה, עם וקו השחקנים - קובי יותוני, כבר בן 40, יותוני, אשורית סמכותית בחולון, לא ליקק דבש תחת שריבטו של נמני. לא וכה לפרייוליגיות. "עשיתי מעל ומעבר למשנה. התגברתי אילו כמו לכל. רוצתי, וצדתי ממנו הרבה יותר ממאמנים אחרים שאימנו אותו. הבהרתי לו, שהוא צריך להשקיע - כדי להיות בדרגה."

אבל כשיוחנני טען שתולדו הספידה בגביע, בגלל שיש משחק לא נכונה, הוא לקח ממנו את סרט הקפטן. בחולון היו שדרינו גבה, אבל לנמני היה קו ברור מאד. הוא גם ראה, לטענתו, שיוחנני לא יצאק על הצעדים.

"אם הוא מרים קול על שחקן כשרוני, מתחלת הדרך, הוא יכול להרוס אותו. המול שלהם, שאני הייתי שם."

אחרי המשחק בירושלים, בו החולץ יותוני, הוא טען בעיתונות שהיה פשוט עייף ורצה בעצמו להתחלק. נמני טוב החליט להראות מי בעל הבית - והשיב אותו. על הספסל, במשחק הטכניע נגד עמידר. "רק מסאת כבודו, הכנסתי אותו בסיום המשחק"

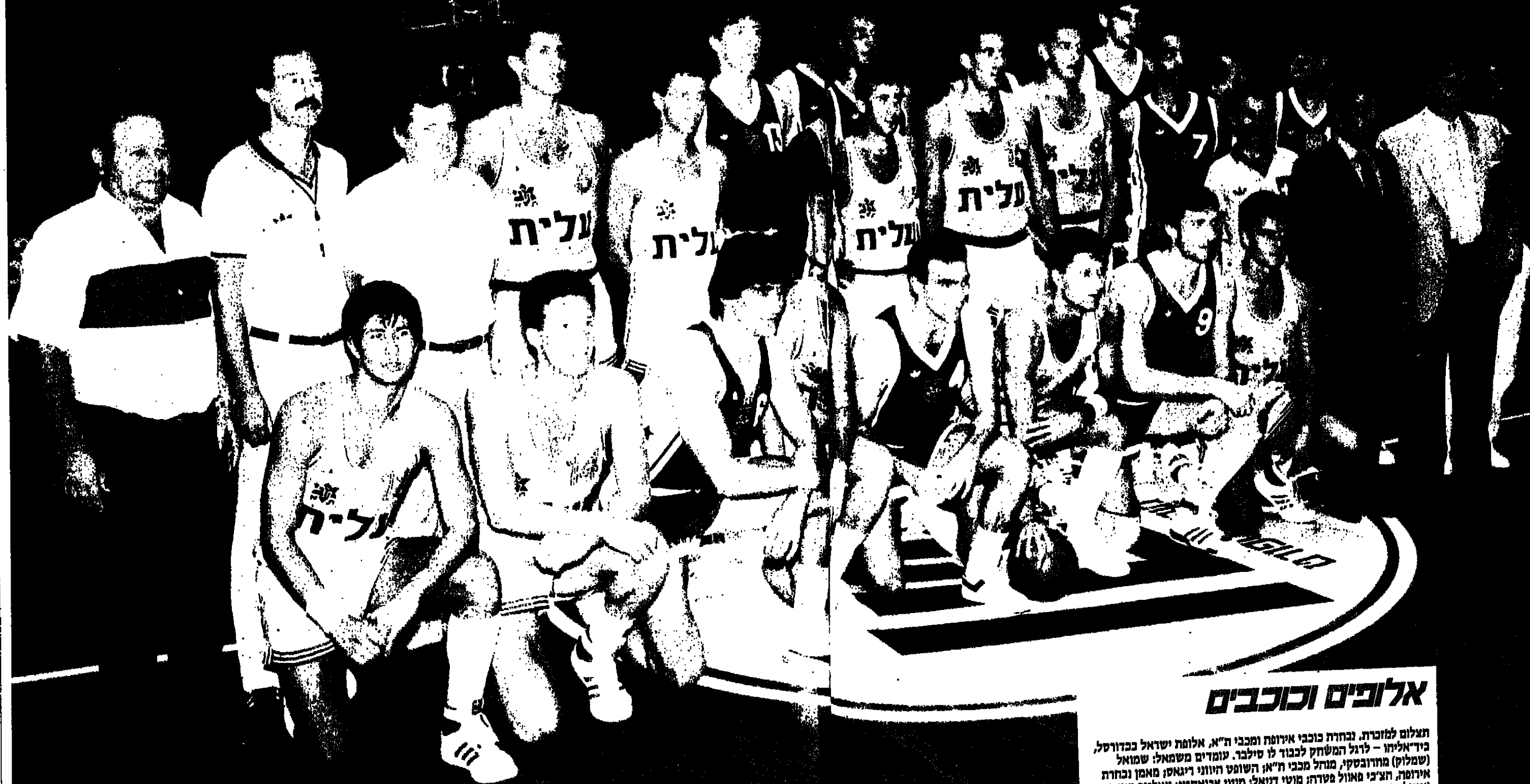
ומה לגבי העונה הבאה. נראה אותו גם בלאומיות נמני, בנסיח וזיר: "אני צריך לשבת בארבע בארבע ימים" את הקריירה בצורה יפה."

משחק אני בעד שהוא יסיים את הקריירה בצורה יפה."

שבתספורט

הכרזת תוצאות

אלופים וכוכבים

תצלום למזכרת. נבחרת כוכבי אירופה ומכבי ת"א, אלופת ישראל בכדורסל, ביד-אליהו - לרגל המשחק לכבוד לו סילבר. עומדים משמאל: שמואל (שמלוק) מחזובסקי, מנהל מכבי ת"א, השופט הוותיק ריגאנס, מאמן נבחרת אירופה, הצ'כי פאול פטרס, מנכ"ל מכבי ת"א, מנכ"ל אירופה, מאמן נבחרת אירופה, דיק סמיטס (הולנד), וילי סימס, שטאנסילאב קרופילאק (צ'כוסלובקיה), דן לימון, דודון גמז'ין, קיין מני (מוסטר), יצחק כהן, סטיון וראנקוביץ' (יוגוסלאוויה), ויטור דאקורי (צרפת), המאמן דלי סליין, השופט השווייצרי מאסטרס, דר'אן פטרוביץ' (יוגוסלאוויה), ד"ר מכבי ת"א שמעון מורדכי, מנהל נבחרת אירופה, ליאון ונדל (בלגיה), עוזר מאמן מכבי, יאיר שרון, בורעיס, משמאל, אבי שילר, גלעד כהן, פאנאוטוס יאנאקיס (יוון), לו סילבר, ניקי גאליס (יוון), מיקי ברוקביץ', אנטונלו ריווח (איטליה), אירו שטייברגר, (צילם: עדי אבישי)

בעיראק הוכנסו שחקני הנבחרת למחנה אימונים סגור ומי שביקש חופשה, כדי לראות את אשתו וילדיו - נשלח מיד לחזית המלחמה עם איראן **ירדן**

אירחה נבחרת כוכבים מהשטחים ובמחצית תבעה ממנה "לשחק בהתאם לכללי האירוח" - כלומר להפסיד בכוונה **גל אלימות**

פקד את מגרשי הכדורגל ברוב המדינות השכנות **בעיית המלוים** **מה מתרחש בעולם הכדורגל של שכינינו**

שפי גבאי

מוסטפה עכבר, קפטן נבחרת הכדורגל של מצריים ושחקן קבוצת "אל-אהלי", איננו אופטימי במיוחד בדבר עתידו של הכדורגל הערבי באירופים בינלאומיים רשמיים. לזכרו, הערבים חייבים למצוא דרך שלא לערער ספורט בפוליטיקה, לשכוח את הסיכסוכים הנצחיים ביניהם ולהקים נבחרת כללי-ערבית, בה יופיעו הטובים שבשחקנים מכל הקבוצות הערביות, מכל מדינות ערב.

"רק נבחרת כזאת, אמר בראיון שפורסם לא מכבר, עשויה לייצג בגאווה את ארצות ערב ולקצור הצלחה בידה העולמית". ברעיון הזה משתעשעים כיום לא מעט אישים במדינות השכנות. המציאות, איננה מבטיחה לפי שעה שליידמה מרחיקת הלכת הזו יהיה ממש.

"אני מאמין, אמר עכבר, שיש בנבחרות והקבוצות השונות שבארצות האחרות, שחקנים ברמה אירופית, עם איכות משחק כמעט כמו של כוכבי דרום-אמריקה. אבל אין רואים אותם, נוכח הרמה הנמוכה שמופגנת בידי קבוצותיהם. לדעתי, אם נשלח את הכוכבים הללו כדי להקים נבחרת כללי-ערבית, אנו מסוגלים לנצח את החזקות שבנבחרות העולם. כיום, בטורנירים בינלאומיים אנו יכולים רק לסמוך על אלה כדי שיעזרו לנו להביע שער, או שיכניעו אותנו בעצמו כשכילנו. לא יותר מזה".

המבחן בסיאול

עכבר, מקצוען מאז 16 שנה, מכיר כי הכדורגל הערבי השתפר באחרונה ללא הול, תודות להשקעות כספיות גדולות וזכות מאמנים - בייסטים וכדללים - שנשכרו, בתמורה לכסף טוב, כדי לקדם. על-פי עובדה הנבחרת המצטיינת כיום ון סעודית, עיראק, כווית ומצריים. אשתוקי וכתה מצריים באליפות אשיריקה.

"גבור, שהנבחרות מאפיינה אינן מתמשכות בעולם, אבל זה נסיון חשוב להתמודד עם נבחרות ממדינות לא-ערביות. טורניר "גביע הנשיא", שנערך עתה בסיאול, הוא מבחן חשוב לכמה ממדינות ערב, לקראת אלימפיאדת סיאול '88 וגביע העולם '1990".

עונת הכדורגל במדינות ערב, נגטיבית באופי, אך הפעילות נמשכת שם עתה, חרף החום הכבד, עקב התבטות לסטנדרטים בינלאומיים שונים. וכניל בעולם הערבי, לא נעדרו כאן גם כמה שערוריות ביועביות.

איוור האמיריות שבמפרץ הפרסי, אחת המדינות העשירות בעולם יחסית למספר תושביה, שכרה את המאמנים הטובים ביותר בעולם - כך על כל שנים טוענת העתונות במדינה זו. אולם עתונים ערבים אחרים, האשימו אותה שתונת בכך שהיתה

מיומנותם

הגורם המרכזי והבלעדי לתבוסת הנבחרת, במשחקים המוקדמים לאליפות הבינ-ערבית. עיוני איוור האמיריות היו משוכנעים, שהמאמנים הגדולים הם שילובי את נבחרתם לנצחון הגדול על שאר הנבחרות הערביות. במציאות, לא הצליחה נבחרת האמיריות לנצח אפילו את החלשה ביותר ביריבותיה - נבחרת קטאר.

פרשה המלוים

טורניר גביע הנשיא, בסיאול, הוא כיום נשוא שאיפתן של כמה מהנבחרות הערביות. בעזרת אירוע זה הן מבקשות לעלות על מפת הכדורגל הבינלאומי. הארצות העשירות במספר דולארים מארחות עתה בקצב מואץ נבחרות אסיאניות שונות - כדי למשש את הרושק ולבחון כוחן במשחקים ידידותיים, גם לקראת אלימפיאדת סיאול. סעודיה למשל, אירחה במשך שבועיים את נבחרת אינדונזיה, הודו, שתי הקוריאות, סרילנקה, קאטאר, עיראק, כווית, באחאריין ומצרים. המשחקים נערכו באצטדיון הענק שהוקם באחרונה בכייה ריאה, המסוגל לאכסן 150 אלף איש. הצופים הסעודיים, כך דווח, יצאו מכליהם. התוצאה סעודיה המפנקת שהעניק לה קהל. לא ברור, מתכו העתונים הסעודיים, מה תעשה נבחרתם במגרשים הכלתי אחרים בסיאול.

עיראק מתכוונת בחודשים הקרובים לארח נבחרות נוספות. האירוח, כמובן, על חשבון המארחים וכדי גריבה.

הטורניר הנוכחי בסיאול, הוא חלק מהתהווה הכללית הקוריאנית לקראת האולימפיאדת שחיעך שם בעוד שנה. לטורניר יכולה כל נבחרת אורחת להביא רק 22 איש - 18 שחקנים והשאר מאמנים ומלוים. הערבים אינם רגילים להגבלות כאלו. מצריים, למשל, הקיטם של ועקב הודיעה למארחים בסיאול שאין ביכולתה לשלוח עם הנבחרת "רק ששה עסקנים". היא תבעה אירוח של לפחות 15 סיאול השכיח בתקיפות ורחתה את כל המחאות. הקוריאנים הודיעו כי משלחת שתהיה גדולה מעל למה שנבקש, לא תיחנה מהבנסת אורחים וכל מלווה נוסף ייחשב כחייל. ייאלץ לשבת ביצע עם הקהל הרגיל ואף לרכוש לעצמו כרטיסי כניסה רגילים למשחקים.

בעית העסקנים והמלוים בנבחרות הערביות היא קשה למדי. עיוני הספורט במדינות ערב מרבים לבקש וממלים חריפות ביותר. ידוע ששם כל נבחרת ערבית היוצאת למשחקים בחו"ל, יוצאת מספר רב של מקדים ועסקנים, לרוב יותר ממספר השחקנים שבמשלחת. במדינות העשירות ערבים על תופעה זו בשתיקה. הטורקאנים של האמיריות והמלכים העשירים, אינם תוסכים כספים וכלכר שבנבחרותיהם "מספיק גאווה לערבים". במדינות העניות, כמו מצריים, טוענים עיוני הספורט שתופעה זו, של ריבוי עסקנים, עלולה ללרל את משאבי הקבוצות.

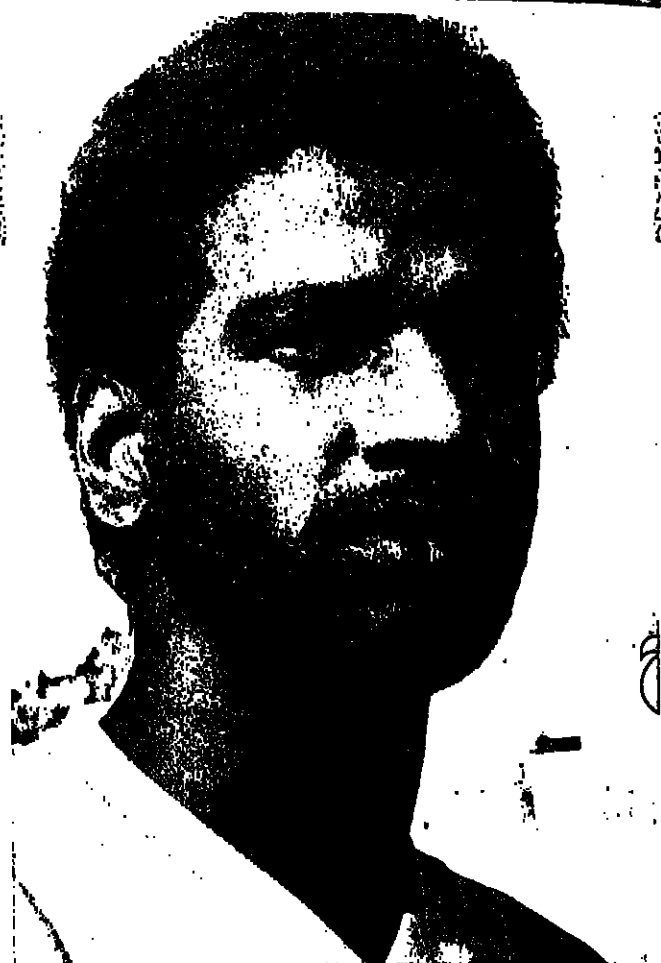
התקציב העומד לרשות הפקידים והעסקנים בכל מסע כדורגל בחו"ל הוא יותר גבוה מהתקציב שעומד לרשות השחקנים ורמי כיס וכירכה. השבועון המצרי "אחור מאפה" פורסם לא מכבר את נתונים על ההוצאות הכספיות שהיו לנבחרת מצריים כשהודמנה לשחק באלג'יריה. בהתאם לכך קיבל כל

השחקן 15 דולר ליום, לעומת 50 דולר שהועשו לרשות כל עסקן-מלווה. ממשלת דרום-קוריאא שהיתה מודעת, כנראה לתפוקתם של המלוים הערבים, החליטה להקטין להם, במשך ימי שהותם בסיאול, עתה, 10 דולר ביום כרמי כיס. לא יותר... ועל כך קמה הצעה הגדולה.

גל האלימות

הכדורגל הערבי מרחק אליו כיום המוני צופים במצריים, למשל, מוכרים שני גושים גדולים של אוהדי כדורגל - אלו של "אל-אהלי" ואלו של "מאלאק". בסעודיה, אלו הם אוהדי "אל-הילאל" מול אוהדי "אל-נאצר".

הערבים מגלים התלהבות גדולה לכדורגל השעונים בארצות אלו מותרים ביקורת קשה על כך שאורחי מדינות ערב אינם מחשיבים את שאר עמי הספורט, כמו כדורסל או כדורעף. מלכי ערב הנשיאים והאמירים מנצלים את התלהבות ההמונים לכדורגל ומעמידים לרשות הקבוצות לא רק תקציב ענק, גם חסות. אולם הם גם תובעים מהתאחדויות הכדורגל המקומיות לפרסם שמשחק מסוים נערך בחסות או על גביע שתורם האמיר או הסולטאן... עונת הכדורגל האחרונה לא הצטיינה בשלוחות. מגרשים רבים במדינות ערב הפכו לשרות קרב אוהדי קבוצות יריבות הסתערקו אלו על אלו. כמנה

אחמד ראדי, כוכב ה'מרליק' של נבחרת עירק: מוחי. חוסס, מסוכן

מאגיד עבדאללה, "החץ הבורק מסעודיה

כדורגל - אומלחמיה

לכל יריב איננו מאבד זמן על כידור מיותר. הוא איננו מביא את הכדור לשער היריב, אלא יורה אותו כמו תותח - לא רק כדור, אלא גם בנגיחות ראש... גם בנבחרות מצריים, כווית, מרוקו ועיראק שחקנים נערכים כמו מאגיד והסוכן בתארי כבוד רבים, במקביל בכדורגל הערבי. התארים מחולקים בטקסים המוניים, בהשתתפות ראשי המדינות. יתר עם התארים מעניקים האוהדים לכוכביהם גם כינויים כמו "השועל", "האריה" ו"הצב". כדורגלן שוכה כתואר כבוד וגם בכינוי הערצה, מהלך ברוכות עירו ככוכב מרם מעם.

ההוראה של צאדם חוסיין

י"ד ההתאחדות העיראקית, עיר צאדם חוסיין - בנו של נשיא עיראק - מעניק אהבה רבה לנבחרת ארצו. הוא כבר העניק לשחקניו את כל התארים האפשריים. אך כמו אביו, הוא אכזר מאוד. מאז חודשים אחרים שנבחרת עיראק נעולה במחנה אימונים מיוחד וסגור, עיר צאדם חוסיין הורה שלא לחזור לשחקנים יציאה לחופשות בבתיהם ולנהוג בהם כמו בחיילים שבחנות. "מי שרוצה לראות את אמו, אשתו וילדיו, רשאי לעשות זאת - אבל אז אין תורה למחנה האימונים, אלא למלחמה הגדולה שבמפרץ הפרסי". נאמר בחוראה שפירסם.

מצב הכדורגל במדינות הערביות האחרות איננו מרנין במיוחד. בטוריה לא קיימת כיום, למעשה, נבחרת לאומית, לאחר כשלונה של נבחרת הצבא בכל משחקיה בעונה האחרונה. באחרונה נעשה ניסיון לתקן את המצב, כאשר הורכב סגל משחקנים מצטיינים שנקראו מקבוצות שונות. היא אמורה להופיע בספטמבר במשחקי הים התיכון שיערכו בלארדקיה, טוריה. במסע הפירסום שמלווה את האירוע הזה מדינש הממשל בדמשק כי ברצונו להוכיח לעולם כי "טוריה איננה עוסקת בטרור,

מוסטפה עבד, כוכב מצריים: רק נבחרת כל ערבית תביא כבוד

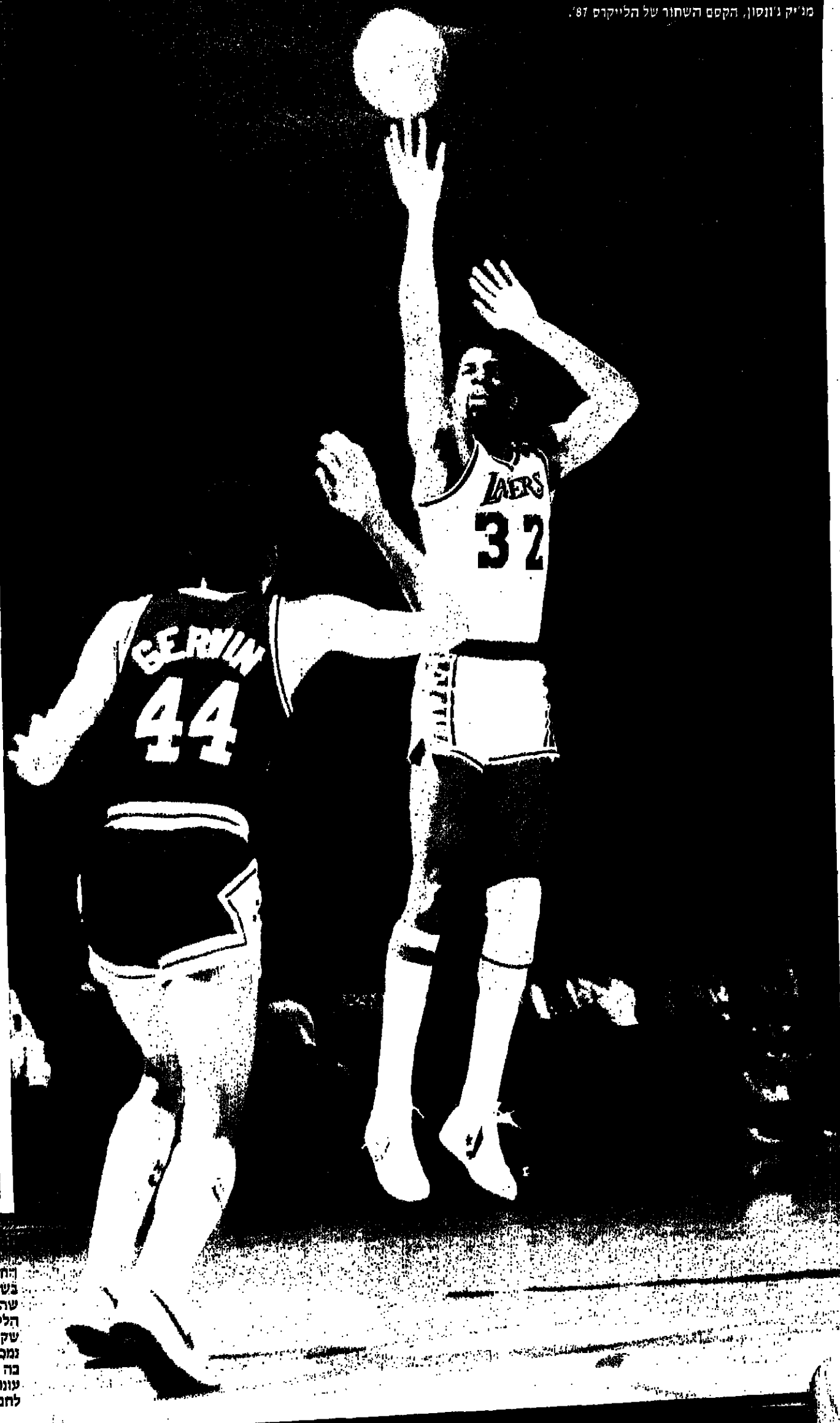

אלא במפעלים חינוכיים וגאגלים". גם נבחרת ירדן לא קצרה העונה הצלחות מיוחדות, אף כי היא נמצאת בחסותו של יורש העצר, הנסיך חסן. במקביל יש פעילות כדורגל בקרב האוכלוסיה הפלשתינאית - אך היא אינה נמצאת בשליטת הממלכה ההאשמית. הירדנים טוענים שביהודה ושומרון יש כמה קבוצות טובות. הן מוצגות לעיתים כקבוצות ירדניות. קבוצה כזו הופיעה אשתקד בסידרת משחקים בירדן וכמעט הכיסה את הנבחרת הלאומית, זו שאותה מטפח הנסיך חסן. אלא שבחפסקה במשחק ביניה, הוחרדו השחקנים הפלשתינאים והם הסכימו לשחק אחרת, במחצית השנייה, כדי להעניק למארחיהם את הנצחון... מאז אותו אירוע לא מוכנה אף קבוצה מיהודה ושומרון לשחק בירדן.

מיומנותם

מכדורגל מלחמה

מכדורגל מלחמה

החסיאון
בשקאן
התחמק
שהתחמק
הליגה
המקצועית
שקדמה
למניא
מכר
בה שירת
עונות
הביאה
לחמש
אליפויות

אריק הניג

ההצגה הגדולה של הנבא. שיש בה הכל - שואו נפלא, מתח רב, מאות מיליונים שמתגלגלים ביג שלוחות כדמיון ארה"ב וג'יברים שניתן להורחת עימם - יצאה לחופשה של ארבעה חודשים, אבל מאחורי הקלעים, מחוץ לטווח הורקורם, תימשך הפעילות השיגרתית של הקיץ, בהכנות לעונה הבאה.

1987, היתה העונה של לוס אנג'לס לייקס.

כוכב המערב הביא עמם רוח חדשה לליגה וקשה להתווכח עם אלה שטוענים כי זו הקבוצה הטובה ביותר שבראיה אי פעם על מגרש הכדורסל. אבל הסיפור של הלייקרס לא הוא כלוס אנג'לס. הקבוצה קמה במיניאפוליס ב-1948 ושיחקה שם עד 1960. תקופה זו זכורה כ"עידן של ג'ורג' מיקאן" - מגדולי הכדורסלנים בכל הזמנים.

אגדות הכדורסל

מיקאן, 2.10 מטר, היה שחקן חזק שהשיג ב-10 שנותיו בליגה, ממוצע של 15 נקודות ו-10

NBA

מליקאן עד מלייק

ליענה נוספת ומרר מאד חזרה לעצמה וזכתה באליפות - הפעם מול פילדלפיה. היה זה למרות הוועוע שחל בתחילת אותה עונה, בשבוע ג'ונסון לא אהב במיוחד את המאמן הסטור, והאחרון גאלץ לפנות מקומו לעזרה, פט ריילי. ליד מניק וקארם שיחקו באותה תקופה, נורם ניקסון, מייקל קופר וכוכב מאקארו. שנה לאחר מכן ספגה הקבוצה כפלה ניצחת, 4-0 בסדרת הגמר מול פילדלפיה. '76 של ר"ר גיי ומוס מאילון (שעבר מינסון. ה'76 של או נחשבה לאחת הקבוצות הטובות בכל הזמנים. היתה זו מהלומה כבדה, מן הסתם, כי גם בשנה שלאחר מכן היא עדיין לא התאוששה - ונגזתה בגמר ביד נוסטון סליטקס - בגלל איבוד כדור נורלי של ג'יימס וורת'. הוא עשה הכל, כעבור זמן מה, לכפר על המחדל הזה - ועוד איך.

ב-1985 שוב נטתה נגדית האליפות לכיוון הלייקרס. ב-1986 היתה זו יוסטון שהפתיעה את הלייקרס - תודות ל"תאומי המגדל" רלף סמפסון ואקים ואולונדאן, שהדחתו את מניק וקארם כבר בגמר המערבי, השנה כאמור, כבר איש לא יכול היה לעצור את דהירתה של הקבוצה הפנטאסטית, שהשיגה 80 נצחונות מתוך 100 המשחקים שערבה כעונה הרגילה ובמשחקי הפלייאוף.

3 מעל כולם

כמו בכל הצגה, גם ב"לייקרס שואו", בולטים שלושות בעלי התפקידים הראשיים: קארם עבדול ג'אבאר הענק, 2.18 מטר, שבגיל 40 ולאחר 18 עונות שבהן השיג את כל השיאים האפשריים - בנקודות, חסימות, משחקים ועונות - היה גם לשחקן הטוב ביותר, במשחק האחרון מול בוסטון סליטקס, המשחק שזיכה אותו ואת קבוצתו באליפות החמישית שלה. לידו מככב הפרוורדר המהיר בעולם, ג'יימס ווראטי בן ה-26, שהיה אחד הנודמים העיקריים לזכייה הנוכחית, והשניה שלו. הפרוורדר השני הוא הבכנים שבחבורה, איי. סי. ג'רין בן 23, שהיה ללא ספק אחד השחקנים המשתפרים ביותר בעונה הנוכחית. הגארד השני בחמישיה הוא כירדון סקוט בן ה-26, אחד הקלעים הטובים בקבוצה, עם 18 נקודות למשחק.

האחרון, אך הראשון בחשיבותו, הוא כמובן מליק ג'ונסון בן ה-28 - שמונה עונות בליגה עם 4 אליפויות - האחרונה שבהן היתה המטותקה מכולה, כשהשלימה שנה שקשה להאמין שמישהו יצליח לשחזר אותה.

בתחילתה זכה בתואר "איש השנה", על פעולותיו למען החברה. בהמשכה זכה בתואר "השחקן הטוב ביותר של הליגה" ובסופה גם לשחקן המצטיין של סדרת הגמר בפלייאוף וכמובן... טבעת האליפות.

השחקנים המחליפים שבלייקרס, הם ללא ספק החלק החשוב שבה - זה שהעניק לה מה שלא היה לקבוצות אחרות: מייקל תומפסון הענק, שהגיע באמצע העונה האחרונה ומילא בהצלחה את מקומו של ג'אבאר. מייקל קופר, בעל "יד הזהב" והניתור המרהיב. קורט ראמקיס החזק, ה"רוק" בילי תומפסון והאלמוניים יותר אוריאן בראנץ', ווס מאתיס ומייק סמארק.

מעל כל אלו ניצב צוות מנהלים סופר-טקצועני, בראשותו של בעל הקבוצה ר"ר ג'יי באס והמנהל ג'יי ווסט וכמובן צוות המאמנים, שבראשו ניצב המאמן - בעבר נחשב לאלגנטי שבמאמנים והיום ללא ספק, גם אחד הטובים שבהם - פט ריילי בן ה-42, 1.94 מטר, ששיחק 9 שנים בקבוצה, וזכה באליפות אחת, ואילו ב-6 השנים שבהן הוא מאמנה, זכה ב-3 אליפויות.

ריבאונדרים למשחק, בתקופתו ונתה הלייקרס ב-5 אליפויות. ב-1960 עברה, כאמור, הקבוצה ללוס אנג'לס, כשמוכילים אותה או עוד שנים מאגרות הכדורסל של ארה"ב - ג'רי ווסט, כיום מנהל הקבוצה ואלג'ין ביילור, כיום מנהל הקליפרס.

ב-1968 הגיע מפילדלפיה ווילס צ'מברליין - הענק הוכר משיאיו, שלא ישובו כנראה לעולם: 100 נקודות במשחק אחד ו-55 ריבאונדרים במשחק אחד (ועוד כמה שיאי-כיניים). לאחר 12 שנות בצורת, הצליחו הלייקרס לזכות באליפות הראשונה, כמושכם החדש כלוס אנג'לס. כוכבי הקבוצה היו אז צ'מברליין, ווסט, נורדיץ', מקמילו ושחקן צעיר בשם פט ריילי, עוזר המאמן באותה קבוצה היה... קיי. סי. ג'ונס.

לאחר הזכייה באליפות, חל ריפיון בקבוצה - עד ל-16 ביוני 1975, כשנחת בלייקרס לו אלטינדרו, שבא ממילוואקי, תמורת אלמור סמית, בראיון ווינטרס, רייב מאיירס וג'וניור ברידג'מן. ב-1975 ו-1976 לא הגיעה הקבוצה לפלייאוף. ב-1977, 1978 ו-1979 היא אמנם הגיעה לשלב הכתוב הזה, אך לא הצליחה במשחקים.

1979 היתה נקודת המפנה, שממנה המריאה

40 שנה ל"לייקרס שואו" - מימי ראשון הגדולים, ג'ורג' מיקאן של עידן מיניאפוליס, דרך תקופת שלטונו של צ'מברליין ועד לשלטונם הנוכחי של ג'אבאר ומניק ג'ונסון ■ ציוני המפוארת והסגנונית

הלייקרס - עד לעונה הפנטאסטית הנוכחית. או כבר היה שמו של לו אלטינדרו - קארם עבדול ג'אבאר, ובעזרת הרכו החל לשחק בחור צעיר, שהגיע אז מאוניברסיטת מישיגן ושמו מניק ג'ונסון. הקסם עבר מהר מהצופי 8 חודשים בלבד לאחר מכן, הצעיר הצמד המשפלא הזה הגדול בכל הזמנים, את הלייקרס לאליפות, כשאירועי המשחק השישי בסדרת הגמר באותה שנה, כבר רשומים בספרי ההסטוריה של הכדורסל. הלייקרס יצאה אז למשחק המכריע מול פילדלפיה, כשקארם עבדול ג'אבאר לא מתייצב על המגרש, עקב פציעה. מאמן הקבוצה היה אז פול ווסטון ועוזרו פט ריילי. הם ביצעו את "הימור המאול", כאשר לעשרת הציר, במקום קאריים, נשלח מניק הצעיר. התוצאה היתה מדהימה: מניק חשג באותו משחק 42 נקודות, קטן 16 ריבאונדרים, תרם 7 אסיסטים. הוא ריסק ב-14 קליעות עונשין מ-14 נסיכות. הלייקרס ניצחה במשחק הזה - וזכתה באליפות הראשונה שלה מתוך ארבע ב-8 העונות של שנות ה-80.

הזעזוע הגדול

ב-1981 שוב חל ריפיון והלייקרס כשלה מול היוסטון רוקטס עם מוטס מאלון. אבל היא נזקקה

הקדמת האליפות

התחלת ההתאוששות

הלהיטים החדשים. שני הטניסאים המערבי-גרמנים, בוריס בקר (משמאל) ושטיף גראף, הם כיום הלהיטים הגדולים ביותר של הספורט הלבן. בקר - אחרי שתי זכיותיו הרצופות בווימבלדון וגראף, אחרי זכייתו הסטנציונית בגמר וולאן גארס בפאריס, כשיצאה את מארטינה גרדולה. צלם גרמני הצליח להשיבם ליד שולחן אחד, על קוקה-קולה - כרגע נדיר שבו שניהם לא היו ליד הרשת ובלי מחבטים. היתה להם הזדמנות להתחיל מבטים... על מה דיברו - איש אינו יודע. בוריס בקר הביא השבע לווימבלדון את נערתו בנדיקטי, חרף התנגדותו של מנהל יון טריאק. לשטיף אין בעיה כזאת. למרות שכבר מלאו לה 18, היא גורה על עצמה חיים "במו במגד" ומתרחקת מחברת גברים. כדי להתמסר ביותרים רק לטניס. יתכן שבקר ניסה לשכנע אותה להשתנות בעניין הזה

הלשון הארוכה

בעבר אמרו שהוא "האיש החקוק ביותר בעולם" - שיאן העולם במשקולות יורי וולאסוב. כיום בן 52 בקריירה הארוכה שלו רשם לזכותו 31 שיאי עולם. באולימפיאדת רומא 1960 היה כמובן המצטיין. בטוקיו, 1964, גבר עליו ליאונרדו 'בוטינסקי'. כשלונו הצורב ביותר. וולאסוב הרים בסק הכל 580 ק"ג בדריסגטון - הישגו הטוב ביותר. אבל יחד עם זאת, נתפרסם וולאסוב גם כסופר לידים מצליח, חד לשון. לכן כינוהו "הלשון הארוכה". לפני כמה ימים ערך ביקור ראשון במערב אחרי תקופת הקפאה ממושכת שהטילו עליו שלטונות בריה"מ. עתונים בפרנקפורט "התלבשו" עליו ושמעו ממנו כמה הערות מאד ביקורתיות על הנעשה בספורט הבין לאומי. בצילומים: ולאסוב קובע את אחד משיאיו. בתמונה הקטנה: כיום.

וגלים קרות. האתלטיק סאבין אוורטס, שזכתה בשבוע שעבר בפעם השישית באליפות מערב גרמניה בקרב 3, נאלצה לקרר את וגליה הלוהטות באמבטיה של מי קרח. לאחר אחת הריצות הקשות...

ויוחף גזה. לאחר "שענון הנבא", נכנסת אמריקה עמוק לעמק לתוך עונת הבייבול ובהדרגה עולה שם המחנה. במשחק בשיקאגו, בין "סנט לואיס קארדינלס" לבין "השיקאגו קאבס", קלטה מצלמת א.פ. את קרט מרד בריחוץ מאוון שכוח. בייסיונו לקלות כדור חבט. מזהים.

איוו אדיליה. לין מקרו לא בא חשבו לווימבלדון - אחר שכשל כל כך במאריס והסיק מיד כי מקומו, כרגע, איננו בין הטובים ביותר. הוא חוזר למשחקו, אל רעייתו טאטום או'ליל ואל בנו קווין (11 חודש). "הא ליד רע. צועק, יורק, מקלל - אבל רק במגרש. בבית הוא ממש חמוד", סיפרה טאטום על בעלה. יחד עם זאת הודתה כי החיים עם הטניסאי הרגון, העוסס - אינם קלים. "לפעמים יש לנו כמה קרבות נהדרים. אבל בסוף הוא תמיד אומר לי: 'אבל אני יודע מי את...' נבדת לין מקרו".

מי שינסה לפגוע בגאליס - מסתכן בחייו

איתם את ניקי גאליס, בשבוע שעבר במשחק ההצדעה ללו סילברז - ביציע ביד אליהו, חסרה לו "מלך אירופה" מיוון, רק אשתו, ג'ני. "התחזקה" היווניה - תמיד לבושה מהדרת, טיפ-טופ, עם פסים בשיער - העידה על עצמה במהלך אליפות אירופה כי היא "מטורפת עליו". אחרי לא מעטיון בכלל מה מתרחש בין השניים, חוץ מניקי שלי, אני עקבת רק אחרי מבצעי - וכל האחרים לא מעוניינים אותי. אם מישור רק מנסה לפגוע בו, בדרכו לשל - הוא מסתכן בחייו... אני באמת מוכנה להרוג אותו", אמרה ג'ני.

בית הכדורסל - על בד הקולנוע

"אורמה" המיוחסת שמו המקורי הוא "הוויירס" (Hoosiers), כמו הכינוי שדבק בבני מדינת אינדיאנה - הגאה לכנות עצמה, בצדק, "בירת הכדורסל". הסרט מספר על אינדיאנה של תחילת שנות ה-50, כאשר נבחרת של ב"ס תיכנ בעירה נעורית בשם הקורי, חוללה את הסנסציה הגדולה תודות למאמנה בעל האופי המיוחד, זכנה באליפות. הסיפור מבוסס על מקרה שאירע ב-1954, כאשר תיכון מילאן באינדיאנה - עשה זאת.

ג'ני האקמן בתפקיד המאמן בסרט "מיים של תהילה", מתחרה את חניכיו

קיים יותר מ-125 שנה, אך איש אינו יודע מה מקורו. הגידסאות המקובלות: • כאשר אורח היה מתדבק על דלת בית באינדיאנה של המאה הקודמת, היה שומע את הקריאה (ענה) של המארח: Who's yere? ומכאן זה נשמע כ"הווייר". • בקטטות בין ספגי הנחית במדינת אינדיאנה הם נהגו "להשתק" את יריביהם.

סכנה לאולימפיאדה

אשי התנועה האולימפית הבין לאומית עוקבים בעצבות רבה ובדאגה אחר קרבות הרצוב המרים שמתנהלים עתה, בתדירות רבה, בסיאול. כמה עתונים במערב הביעו הערכה כי המחומות משכנות את קיום האולימפיאדה שתיערך בבית דרום קוריאנה בשנה הבאה.

האולימפיאדה

סכנה לאולימפיאדה

האולימפיאדה

ספר הטיולים החדש של עודד פיינגרש.

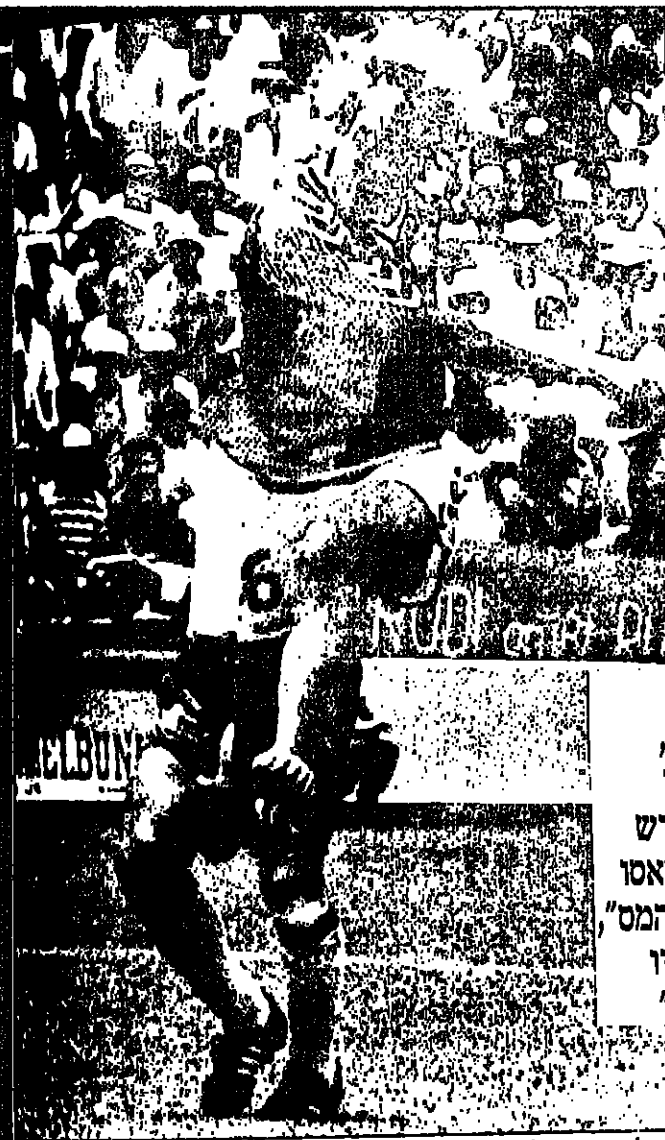

הכרזת תוצאה

עיתונים: שמעון בשם

המחיר: 29 שקלים
המחיר: 29 שקלים
המחיר: 29 שקלים

המחיר: 29 שקלים
המחיר: 29 שקלים
המחיר: 29 שקלים

סורן לארבי. "חבל שטימתי את הקשרים בדיוור לא ברוח טובה".

גל לכדורגל צמרת זו חוויה קשה, אך חזקה ובלתי נשכחת שאי אפשר למי רוד אותה בכסף. כל חברי הנבחרת הלאומית, הפזורים במועדונים צמרת ברחבי תבל, חשים משהו מיוחד לאמא "דגמק".
"כשתיישע שגור הקריירה המקצועית שלי, הוסף, למדתי שיש להשיקע מעל ומעבר כדי להישאר בצמרת. התחרות קשה - ואנחנו לא

כוכב נבחרת הכדורגל של דגמק חולל סערה גדולה, כאשר הפר חוזה עם מונאקו הצרפתית וחתם על חוזה חדש עם פ.ס.וו. ההולנדית "נמאסו" עלי החיים בחברת מעלימי המס" הכרין ■ "החיים במונאקו היו אידיליה - אבל לא בשבילי"

"חבל רק אמר, שהפרידה ממונאקו הייתה כליכר דראמטית וסיימתי את הקשרים עמה לא ברוח טובה. התקשרתי למעורר כדי לוודא מתי המשחק הבא - והם אמרו לי בועם להסתלק. במונאקו נפגע מהעברה שכבר חתמתי על החוזה עם ההולנדים. הייתי מעוניין להישאר מהם כמו כן אדם, כמי קובל, אמר לארבי והרגיש כי לפרידה ממונאקו הייתה השלכה על תפקידו בנבחרת הדינא. "לשחק עם החברה שלנו זה משהו אחר לגמרי. אתה מתר

אסתר אדלשטן (קופנהגן)

הכדורגלן הדני המצויין סורן לארבי חולל בימים אלו סערה גדולה, כאשר העז להפר את חוזהו עם מונאקו הצרפתית והשמיד כמה הערות ציניות ביותר על חשבון מעלימי המס, שמוציא אים להם מיקלט מפני שלטונות מס ההכנסה במדינות סקאנדינאוויה, בני סיבות הדיוור הצרפתית הקסומה. לארבי אמר כי חרף הביקורת שצטערו עלול לעורר, הוא שלם עם עצמו ואף מאושר.

בראיון לעיתונים הדניים אמר לארבי ש"קפצו לי, כל מעלימי המס הלו, שנמלטים מכאן למונאקו. נמאסו עלי חיי הפאר, ההיללות והמותרות. אני מקרא כבר את כל ההתפרסות הדינא, שקמה סביבי. לעזאזל שכר המיליונים, עכשיו אני מחפש שמחת כדורגל גל אמיתית - והיא חשובה לי מכבוד וכסף".

נסיכות מונאקו היא נ ער לבעלי משכורות עתק שנמלטים מידם הארץ כה של שלטונות מס ההכנסה בסקאנדינאוויה. ראה ערך ביוון בורג. ראה ערך בורג בסקאנדינאוויה.

אבל לארבי מאושר ורגוע מצטער - חרף התקריט הדרמטי שחולל עם מונאקו. "אני אוהב לשחק כדורגל ויש לי אמונת רבות, שמעולם לא בא לידי ביטוי במונאקו" - אמר לארבי לכתבים הדניים. "לא שיתקתי שם בשמחה, ולכדורגלן במעמדי, אין אפשרות לעשות קריירה במקום הקטן הזה. מונאקו הינה לי את האמביציות, והייתה לי כליל את המוראל. נדהמתי לגלות שרק אלימים כמוצק באים לאינטריוו ואלו אינם מסוגלים לעודד ולהפיץ רוח חיים במשחק. שלא לדבר על כך שאינם מסוגלים להכניס שחקן לאסטטו".

"כבר אחי חרשים מעטים במונאקו, ידעתי שעשיתי טעות גדולה. מר נאקו הננסי, פשוט היתה קטנה עלי. אני טיפוס שחש כרגי במים רק באוויר רחב ומונאקו אמיתי, בחברת שחקני צמי רחב ומשחקי צמרת, באינטריוו מלי אים, עם רבבות מעריצים צוהלים - כפי שהרגלתי בבאירן מינכן, למשל" - אמר סורן לארבי שהרגיש כי גם רעייתו ההולנדית לא התאקלמה במר נאקו ושניהם התגעגעו למשפחה ולי ידיים החלוטני ובדינמאק.

"החיים במונאקו היו אידיליה במי לוא מוכן המלה - אך לא בשבילי", סיפר לארבי, "שקנה את עצמי מהחור זה שלו עם מונאקו - וחתם עתה על חוזה לשלוש שנים עם פ.ס.וו. איינדהרן בהולנדית".

משהו פתח

תעודה על הכללת שמו ב"ספר השיאים של גינס", נמסרה לארבי (באמצע) מנציג מערכת הספר, אחר מבצע יחיד במינו שערך ב-1985. הוא הומיע מחצית אחת במשחק נבחרת דגמק, בקדם גביע העולם בדאבלין, נגד אירלנד, אחריכך הועם במטוס פרטי לבוכוס, למשחק קבוצתו דאג, ביוון מינכן בגביע הגרמני...